

ØNSKERUNDER:
Mange føler sig
stavnsbundet

MORALSK STRESS:
Når arbejdet virker
meningsløst

ET LIV I POLITIET:
Grib mulighederne

NYT FRA POLITIFORBUNDET

Grønland:
Forskelsbehandling
er ikke et vilkår

Ny justitsminister:
Giv politiet et ansigt

03/2022

DANSK POLITI

Det skal være **slut** med at tåle

HEINO KEGEL
FORBUNDSFORMAND

Jeg hører alt for ofte sætningerne: Politifolk må tåle. Politifolk skal tåle. Det hører med til politiarbejdet at tåle. Tålegrænser. Når man er tjenestemand, så skal man tåle.

Ordet tåle har simpelthen ætset sig ind i politiarbejdet og politiets selvforståelse som en forklaring på rigtig mange arbejdsvilkår, som kan være ubehagelige eller gør det svært at fungere privat.

Det er simpelthen underforstået, at hvis ikke politifolk gør sådan og sådan, så kan de ikke tåle mosten.

At tåle er blevet en truende vægtskål for politifolk.

Mange politiledere slider sig op på ukontrollabel tjeneste, fordi det hører med til ledelse at kunne tåle mosten.

Politiledere skal eksekvere og tåle.

Ordet er et levn fra en tid, som heldigvis ikke findes mere, men som på en

eller anden måde har (for)fulgt politiet helt ind i 2022.

Det kan bruges som en undskyldning for hvad som helst.

Af uvisse årsager er det med at tåle blevet et halsbånd, som politifolkene selv refererer til som et vilkår, og som arbejdsgiveren så kan trække i efter behov. Tænk, at man italesætter en faglighed gennem, hvad de ansatte må tåle. Ikke gennem hvad de kan opnå, lære, gøre, udrette, hvilke muligheder de har, eller i det hele taget at de er en ressource, som man gerne vil investere i.

De skal tåle op til 26 weekendvagter på et år.

De skal tåle altid at være for få og lappe huller, fordi det åbenbart ikke for alvor er blevet klart for politikerne, at dansk politi mangler flere tusinde årsværk for at tackle dagens, og især morgendagens, udfordringer. Politiforbundet har gjort opmærksom på det.

Man kan spørge sig selv om andre i systemet har husket det samme, altså at fortælle politikerne om politiets sande tilstand? Vi skal derhen, hvor det også er vores dygtige politiledere, som sikrer, at Christiansborg får en sandfærdig, politifaglig baggrundsviden.

Politifolk skal tåle stor mængde af tilkald, inddragne fridage og usikkerhed omkring fri til vigtige begivenheder i familien.

De skal tåle ældgamle krav og trusler om fyring, hvis ikke de er operativ parate, selvom de har været 35 år i politiet, er slidte og arbejder bag et skrivebord.

De skal tåle, at systemet ikke selv kan se det tåbelige og utidssvarende i sådan et krav, eller at den slags naturligt skader rekruttering. Man rekrutterer næppe bredt ved at fortælle unge mennesker, hvad de skal tåle.

De skal tåle, at alt, hvad de siger, kan blive brugt mod dem som en karrierestopper eller inddragelse af sikkerhedsgodkendelse.

De skal tåle ikke at kunne bo i samme by eller egn, hvor de arbejder, selvom det kan påvirke privatliv og familie.

De skal tåle at kunne blive genstand for chikane og aktindsigt.

De skal tåle at være stavnsbundet til en politikreds i et ukendt antal år, for det er nu engang sådan, politiet er skruet sammen.

I Grønland må de tåle ringere vilkår end deres danske kolleger.

På Færøerne må de tåle ringere it-løsninger end i dansk politi.

Politifolk skal tåle tidsfrister, måltal, moralsk stress, detailstyring, bunkeafvikling, flere måneders usikkerhed, hver gang Den Uafhængige Politiklagemyndighed skal undersøge en klage.

De skal tåle at blive indkaldt som vidner i adskillige retssager og få bøder, hvis de ikke møder op, mens alle andre frit kan melde sig syge, blive væk eller udskyde.

”

Ordet tåle har simpelthen ætset sig ind i politiarbejdet og politiets selvforståelse som en forklaring på rigtig mange arbejdsvilkår!

Politifolk er simpelthen til en vis grad blevet indoktrineret til at tro på, at der er vilkår, som er evigt gældende, fordi det traditionelt og historisk har været sådan.

Jeg gad godt se andre faggrupper, der måtte tåle ting, fordi det var en arbejdsform i 1950'erne.

Heldigvis er vi i Politiforbundet begyndt at tage et opgør med rigtig mange af de ting, som kaldes vilkår, selvom de er usunde.

Hvis de er usunde, skal de ikke være vilkår!

Det gælder inden for manglende uddannelse, manglende fokus på balance mellem privatliv og arbejdsliv, manglende fokus på sundhed på arbejdspladsen, manglende muligheder for kompetenceudvikling, manglende fokus på, hvordan chikane på digitale medier i stigende grad ødelægger politifolks arbejdsforhold og bliver brugt personligt mod dem.

Hele årsagen til, at vi samlede os i fagforeninger og medlemsorganisati-

oner i sin tid, var for at gøre op med usunde og urimelige vilkår.

Det skal ikke være et vilkår, at politiet på mange områder drives som for 30 år siden, når resten af samfundet har flyttet sig.

Når synet på rettigheder, karriere, uddannelse, privatliv og mangfoldighed og meget mere har flyttet sig adskillige længder.

Tværtimod, det skal være et vilkår, at politiet følger med og afspejler tiden, og at politiet er en attraktiv arbejdsplads.

Vi skal have et opgør med ordet ”tåle”. Det kræver, at vi involverer os, at medlemmerne bakker op om og blander sig i tillidsarbejde. At de ikke tåler, at den der lever stille, sikkert også lever tryggest.

Det bliver formentligt svært. Der er noget trygt i at holde fast i det kendte. Men opgøret er nødvendigt.

Vi skal turde modernisere arbejdsplads og mindset, ellers sidder vi fast.

Lænket med et tåle-halsbånd. ■

Stavnsbundet af ønskerunder

Adskillige yngre politifolk føler sig fanget i en politikreds og afhængige af et "ønskerunde-system", som de har svært ved at gennemskue. To gange om året har de mulighed for at søge til en anden politikreds, men oplever år efter år at få afslag i forhold til at komme tættere på familie og netværk.

Det får flere af dem til efter egne udsagn at overveje deres fremtid i politiet.

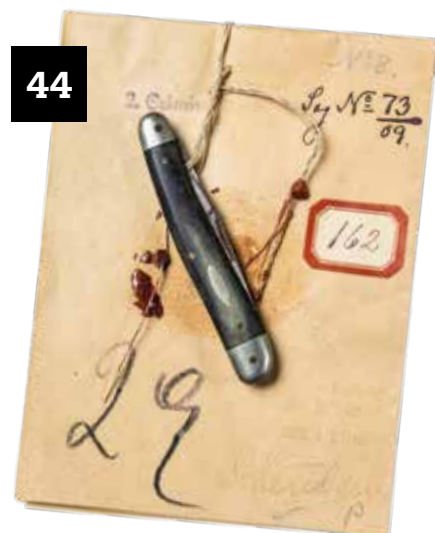
- Vi var ikke forberedt på, at det ville være sådan, eller at muligheden for at arbejde i nærheden af familien risikerer at blive udskudt i mange år, fortæller de til DANSK POLITI.

De undrer sig over et politi, som på den ene side bruger en masse ressourcer på at fremstå moderne i rekrutteringen, men ude i virkeligheden tilbyder arbejdsvilkår, som er fra "en anden tidsalder".

HR-direktøren i Rigspolitiet forstår godt frustrati-
onerne. Der er sat et arbejde i gang for at gøre det mere gennemskueligt, lyder det.

Politiforbundets politiske ansvarlige på området, Henrik Skriver Jensen, har flere gange rykket for en løsning, men anerkender også, at det er kompliceret at finde en brugbar og gennemskuelig løsning, som tilgodeser flest mulige.

6

”

Jeg mener, det er vigtigst, at dansk politi afspejler befolknings-sammensætningen, og det gør politiet ikke i dag. Derfor synes jeg, at løsningen er at indføre kvoter, som man eksempelvis har gjort i Norge, sådan at kvinderne får en reel chance.

Dorte Pilegaard, politiuddannet specialkonsulent med 41 års erfaring i dansk politi

Indhold

- 6 Ønskerunder:**
Mange politifolk føler sig stavnsbundet og bondefanget
- 10 HR-direktør:** Vi arbejder for mere gennemskuelige ønskerunder
- 12 Tour de France i Danmark:**
Vi har aldrig prøvet noget af samme format før
- 20 Et liv i politiet:** Man skal selv gribe de muligheder, der opstår
- 26** Kort Nyt
- 28 Forskning om moralsk stress:** - Verdens bedste arbejde på verdens dårligste arbejdsplads
- 35** Lederne bør være en del af løsningen
- 36 Politiforbundet:** Et opgør med uacceptable vilkår
- 37** Kort Nyt Bøger
- 38 Fagligt indspark:**
Politiuddannelsen som politisk fejlbeslutning
- 44 Politihistorie:**
Den prostitueredes død
- 58** Debat

Ønskerunder:

Mange politifolk føler sig stavnsbundet og bondefanget

TEKST NICOLAI SCHARLING
FOTO JAKOB BOSERUP

Hundredvis af politifolk føler sig fanget i en politikreds og afhængige af et "ønskerunde-system", som de har svært ved at gennemskue. Det får flere af dem til at overveje deres fremtid i politiet.

- Vi var ikke forberedt på, at det ville være sådan, eller at muligheden for at arbejde i nærheden af familien risikerer at blive udskudt i mange år, fortæller de til DANSK POLITI.

De undrer sig over et politi, som på den ene side bruger en masse ressourcer på at fremstå moderne i rekrutteringen, men ude i virkeligheden tilbyder arbejdsvilkår, som er fra "en anden tidsalder".

Afslag på afslag. Ønskerunde efter ønskerunde. År efter år. Sådan er virkeligheden for mange politifolk, der brændende ønsker at skifte politikreds for at kunne arbejde nærmere deres børn, ægtefæller eller kærester. DANSK POLITI har talt med flere, der efterhånden er så desperate, at de overvejer deres fremtid i politiet. Flere føler sig også lidt bondefanget.

- Jeg er aldrig blevet oplyst om, at det ville være så svært at skifte kreds. Det var der ingen, som fortalte ved min ansættelse, fortæller en politifolkene.

”

Velkommen, du kommer ikke herfra de første 10 år mindst!”

Det var de velkomstord, der mødte JM fra en kollega, da han startede i en jysk politikreds. Kredsen var langt nede på prioriteringslisten i forhold til ønsket stationering.

Som nyuddannet fra Politiskolen trak JM dog bare på skulderen af bemærkningen. På skolen og fra andre i systemet havde han kun hørt, at det var let at flytte mellem politikredse, og at der var årlige ønskerunder til det samme.

JM er blot én af flere yngre politifolk, som har taget kontakt til DANSK POLITI, fordi de føler sig stavnsbundet, frustrerede over ønskerunderne og til en vis grad også bondefanget. De har fået lov at være anonyme, da de frygter, at det måske ellers kan få negativ indflydelse på deres fremtidige ansøgninger om at flytte kreds.

Klar til hvad som helst

En anden er D, der i øjeblikket sover på en madras på kontoret i Københavns Politi, fordi hans kone og deres nyfødte datter bor i Vestjylland.

Han troede, det ville være et spørgsmål om et år eller måske to, inden han kunne komme til at arbejde tættere på dem. Fire år og otte ønskerunder senere er han blevet klogere. Endda selvom han har været villig til at tage stort set hvilket som helst arbejde i politiet, bare han kan komme til en kreds i nærheden af familie og netværk.

Eller som O, der har foretaget fem ufrivillige stationskift på fire år og har søgt væk fra kredsen nonstop, siden han blev ansat i 2018, for at komme til en kreds i nærheden af sin kæreste og deres lille datter. Kæresten læser på Aarhus Universitet og har et studie, der ikke kan læses tættere på O's arbejdsplads. Hun er klar til at flytte til Odense og København, hvis det skulle hjælpe med at samle familien.

- Jeg har været klar til hvad som helst; tungvognscenret i Billund, underviser, whatever, selvom det ikke er det, jeg søgte ind i politiet for, bare for at komme i nærheden af min datter, siger han.

Overvejer at forlade politiet

D har taget arbejde i en afdeling, hvor han akkumulerer flest timer på få dage og dermed pendle hjem til familien i Vestjylland i flere sammenhængende dage. Det er bag et skrivebord og absolut ikke drømmestillingen. Men det er det muliges kunst, for han vil meget nødtigt forlade politiet, der har været drømmejobbet siden barnsben. Men det kan blive konsekvensen, hvis ikke der sker geografiske forandringer i løbet af det kommende år.

- Jeg er aldrig blevet oplyst om, at det ville være så svært at skifte kreds. Det var der ingen, som fortalte ved min ansættelse. Det føles lidt som bondefangeri, fortæller D.

Han fortsætter:

- Jeg har søgt alt, jeg er klar til at tage alle afdelinger. Alligevel har jeg bare fået afslag. Det er sådan, det er. To gange om året kan man søge, så går der et par måneder,

og så får man afslag. Jeg giver det lidt længere tid og et forsøg til, men hvis ikke det lykkes, så er jeg nok nødt til at forlade politiet. Det ønsker jeg virkelig ikke, for det er drømmejobbet. Men familien kommer først, siger D.

Det vilde vesten

DANSK POLITI har talt med syv politifolk og modtaget mails fra yderligere tre, og alle fastslår, at de selv kender mellem 10-15 kolleger, som er i samme situation som dem. Sandsynligvis føler hundredvis af primært yngre politifolk sig stavnsbundet på den måde.

De har fået lov til at være anonyme, fordi de er ekstra nervøse for, at det kan skade deres sag yderligere at stå frem.

- Alle kender nogen eller har hørt om nogen, som har fået ødelagt deres karriere af at stå frem. Hvor meget det passer, ved jeg ikke, men i politiet tør vi bare ikke løbe risikoen, for det handler om vores karriere mange år frem, og man kan alligevel aldrig bevise, at grunden til, at man ikke fik sine ønsker opfyldt, var, fordi ledelsen eller en leder var utilfreds med, at man havde sagt sin mening, forklarer en af politifolkene.

En anden er O, der efter et par år i Syd- og Sønderjyllands Politi havde held til at komme til Sjælland, fordi han selv fandt en af de afdelinger, hvor de var næsten desperate efter at rekruttere politifolk.

- Vi er desperate og prøver alt, også bag om systemet.

Tidligere var der Facebook-grupper, hvor der blev tilbudt over 100.000 kroner for at bytte kreds. Det var det vilde vesten, og sådan skal det selvfølgelig ikke være, fortsætter han.

O oplevede også at blive sygemeldt undervejs på grund af presset.

Stift system

Politifolkene, som DANSK POLITI har talt med, er helt med på, at kredsene selvfølgelig skal have de politifolk, der skal til, for at "butikken" løber rundt, og at det også gælder de "mindre populære" tjenestesteder.

- Men systemet er så stift og fuldstændigt uigennemskueligt. Man søger to gange om året, håber af hele sit hjerte, og får så afslag uden begrundelse en måned eller to senere, og så er det bare at vente igen. Det kunne gøres mere fleksibelt og gennemskueligt. Nogle gange

har man bare indtrykket af, at i politiet gør man ting, fordi man kan, og ikke fordi det er smartest eller bedst for arbejdsmiljøet, lyder det.

- Vi er ansat i et firma, der ikke er ligesom alle andre arbejdspladser eller fag. Andre kan selv vælge at flytte, om det så er læger eller sygeplejersker på hospitaler, mekanikere, jurister, gymnasielærere – de kan alle selv sige op og søge andet arbejde. Vi er bundet og fuldstændigt låst af en manglende vilje til at tage udfordringerne alvorligt. Du kan kun arbejde som polititjenestemand i én virksomhed, fortsætter de.

- Det er i forvejen ikke lønnen, der får én til at søge ind i politiet. Det er fordi, vi brænder for arbejdet, men det er svært at brænde for, når det koster familielivet, og lønnen kan heller ikke betale for dobbelt husførelse, siger D.

”

Jeg har søgt alt, jeg er klar til at tage alle afdelinger. Alligevel har jeg bare fået afslag. Det er sådan, det er. To gange om året kan man søge, så går der et par måneder, og så får man afslag. Jeg giver det lidt længere tid og et forsøg til, men hvis ikke det lykkes, så er jeg nok nødt til at forlade politiet.

Umuligt at gennemskue

Alle forklarer til DANSK POLITI, at de forsøger at gøre, hvad der er muligt – og umuligt – for at finde en løsning. Der er politiassistenter, som tager to års tjeneste i Grønland, fordi det ifølge rygtebørsen skulle stille dem foran køen i ønskerunder. Andre ringer desperat rundt til andre kredse for at finde en vej hjem i nærheden af familien.

- Det er umuligt at gennemskue, hvorfor HR-afdelingerne prioriterer nogles ønsker frem for andres. Det er svært at se en rød tråd, fordi nogle kolleger er yngre og nogle er ældre, nogle uden familie bliver valgt foran dem med små børn

og familie, og det er i øvrigt også svært at få et svar på, hvorfor man ikke fik sine ønsker opfyldt. Så er det ikke et system, jeg har lyst til at gå op imod, forklarer J.

Hun har de seneste fire år forsøgt at komme tættere på sin kæreste, der bor og arbejder i Nordjylland. Københavns Politi, hvor hun gør tjeneste, var på ingen måde hendes første prioritet i sin tid. Ligesom de øvrige havde hun kun hørt, at det var let at bytte og komme til andre kredse i Danmark.

- Hvis jeg havde vidst det hér, så havde jeg i hvert fald foretaget andre valg, da jeg gik på Politiskolen, siger hun.

Levn fra "en anden tidsalder"

De politifolk, DANSK POLITI har talt med, forklarer, at politiet oplever en slags generationskløft i forhold til spørgsmålet om at skifte kreds.

- Der er de ældre, som bare synes, det er pivet, og at man som tjenestemand skal tåle alt. Det er et vilkår at blive kostet rundt, finde sig i alt og sige ja og amen. Det er lidt en anden tidsalder, som stadig præger politiet. Måske fordi det at være i politiet engang var det vigtigste i en familie, så alle andre indrettede sig. Sådan ser samfundet altså ikke ud i dag, fortæller T.

Han har oplevet at sige kortvarigt op, men er vendt tilbage med sin kones velsignelse for at give det en sidste chance.

- Det er mit drømmejob og verdens bedste kolleger. Så det vil gøre virkelig ondt at stoppe. Men hvis der ikke sker noget til næste ønskerunde, så er det nok slut i politiet, siger han.

Han og de øvrige undrer sig over, at resten af samfundet har bevæget sig milevidt, også i forhold til fleksibilitet og de krav, man som ansat kan stille til sin arbejdsplads, mens dansk politi stadig opfører sig som for 30 år siden.

Som D forklarer:

- Måske var der engang, hvor familien og partnerne var klar til at indrette sig på alt for at følge med far, der var i politiet. Sådan er det altså ikke i dag. Sat lidt på spidsen, så har politiet i dag nok en anden status, end dengang far var betjent og mor sygeplejerske, og man indrettede sig. Samfundet har forandret sig meget siden da, også sammensætningen af politifolk, siger D.

Han suppleres af T, som har svært ved at se, at "gammelaldags" tilstande skal gavne rekrutteringen:

- Man kan undre sig over, at politiet på den ene side bruger en masse ressourcer på at fremstå moderne i rekrutteringen, men ude i virkeligheden tilbyder arbejdsvilkår, som er fra "en anden tidsalder". Det er lidt som om, man slet ikke forstår koblingen til vilkår, der bare nogenlunde flugter med resten af samfundet, siger T. ■

”

Vi er desperate og prøver alt, også bag om systemet. Tidligere var der Facebook-grupper, hvor der blev tilbudt over 100.000 kroner for at bytte kreds. Det var det vilde vesten, og sådan skal det selvfølgelig ikke være.

”

Måske var der engang, hvor familien og partnerne var klar til at indrette sig på alt for at følge med far, der var i politiet. Sådan er det altså ikke i dag. Sat lidt på spidsen, så har politiet i dag nok en anden status, end dengang far var betjent og mor sygeplejerske, og man indrettede sig.

Politiforbundet arbejder på brugbar løsning

Udfordringen og utilfredsheden med de nuværende ønskerunder har været kendt længe og er rejst flere gange over for arbejdsgiveren af Politiforbundet.

- Vi tager det meget alvorligt og synes sådan set, at vi er i en god dialog med arbejdsgiveren omkring det. Alle tager det seriøst og forsøger at finde en løsning. Det er bare ret kompliceret, fordi det skal være et system, som tager hensyn til alle og samtidig sikrer en nogenlunde politidækning. Det er ikke et puslespil med få brikker, men med 11.000 af slagsen, som skal lægges, fortæller Henrik Skriver Jensen, der er Politiforbundets politisk ansvarlige på personaleområdet.

- Jeg kunne da godt ønske mig, at vi i politiet havde været hurtigere med at komme med en løsning, men det tager bare tid, og vi forsøger at skubbe så meget på, som vi kan. Og jeg har helt klart den opfattelse, at arbejdsgiveren også er interesseret i at finde en ny, gennemsigtig og bedre løsning og arbejder seriøst med det. Det vigtigste er, at det bliver en god, brugbar og gennemsigtig løsning, end at vi haster noget forkert igennem, som så rammer andre utilsigtet og skal laves om, fastslår Henrik Skriver Jensen. ■

HR-direktør:

- Vi arbejder for mere gennemskuelige ønskerunder

Rigspolitiet er i gang med en revision af ønskerunderen.

- Men vi kommer desværre ikke til at kunne lave en ordning, hvor alle kan få deres geografiske ønsker opfyldt, fortæller Lene Vejrum, HR-direktør i Rigspolitiet.

TEKST NICOLAI SCHARLING
FOTO RIGSPOLITIET

DANSK POLITI har interviewet HR-direktør i Rigspolitiet, Lene Vejrum, om udfordringerne med ønskerunderne.

Set fra jeres perspektiv, hvad er formålet med ønskerunderne i dansk politi?

- Ønskerunderen er tænkt som et medarbejdergode, der kan give mulighed for, at man som ansat eventuelt kan flytte til en anden politikreds – for eksempel for at komme tættere på familie, venner og lignende. Bemandingen af dansk politi og de enkelte politikredse er imidlertid en balance mellem mange forskellige hensyn: Medarbejderne skal naturligvis være til stede dér, hvor der er behov, hvilket betyder, at der altid vil være et stort behov for personale i eksempelvis København og for øjeblikket også i grænsepolitikredsene. Alle politikredse skal desuden bidrage til at uddanne nye politibetjente, så opgaven ikke kun påhviler nogle få kredse, og der skal sikres en stabil opgaveløsning og det rette kompetenceniveau i alle politikredse.

Er Rigspolitiet bevidst om, at der er en del frustrationer blandt yngre politifolk, som mener, at de er stavnsbundet til politikredsene, samt at ønskerunderne er ugennemsigtige?

- Ønskerunderne blev indført i 2008. Siden er der sket meget i dansk politi. Det, vi har oplevet gennem de seneste tre-fem år, er, at søgningen mod især kredse i Midt- og Nordjylland er væsentligt større, end behovet er i disse kredse. Koncern HR i Rigspolitiet er helt opmærksomme

HR-direktør i Rigspolitiet, Lene Vejrum, fortæller, at Koncern HR er ved at revidere den nuværende ønskerunde, så den bliver mere gennemsigtig, så man som medarbejder har en bedre forståelse for ordningen.

på, at der er mange ønsker om at flytte mod vest og nord, men realistisk set vil alle ikke kunne få opfyldt deres ønsker.

Flere af de politifolk, fagbladet har talt med, siger, at de har søgt hver gang i fire år, og at de har søgt alle typer stillinger, og alligevel kan de ikke komme til en anden politikreds. Kan du godt forstå, at de står med et umuligt valg, når hele netværket, familie, ægtefælle og børn er i en anden landsdel?

- Jeg forstår fuldt ud, at det kan være et stærkt ønske at flytte landsdel, for eksempel for at komme tættere på familien. Men som nævnt er det politiets opgave at være til stede dér, hvor opgavepresset er størst. Den unikke ansættelsesform som tjenestemand indebærer særlige ansættelsesretlige betingelser, hvori indgår at kunne gøre tjeneste i alle dele af landet.

Er I bevidste om, at det kan være en ordning, som er svær at forstå uden for politiet, blandt andet af familier, kærestes og ægtefæller, som frit kan vælge arbejde rundt om i landsdele og byer?

- Ja, det er vi meget bevidste om. Det specielle er jo, at man som politibetjent uddanner sig til at arbejde for én bestemt arbejdsgiver, nemlig dansk politi. Derfor er det også noget, der bliver sagt meget tydeligt i forbindelse med ansættelsen, og det er noget af det første, der gennemgås for de nye politistuderende på Politiskolen – hvilke rettigheder og pligter man har som tjenestemand.

Er systemet godt nok, som det er?

- Vi er pt. ved at revidere den nuværende ønskerunde. Vi arbejder med hele ordningen. Som tidligere nævnt så den dagens lys i 2008. Vores ønske er at gøre ordningen mere gennemskuelig, så man som medarbejder har en bedre forståelse for ordningen.

Er der udfordringer, I er særligt opmærksomme på?

- Ja, som nævnt bør det blandt andet være nemmere at gennemskue ordningens muligheder for at flytte til en anden landsdel.

Er det overhovedet muligt at lave et retfærdigt system, når man samtidig skal tage hensyn til krav om normering i kredsene?

- Vores ambition er at lave en revision af ønskerunden, så processen bliver mere gennemsigtig, men vi kommer desværre ikke til at kunne lave en ordning, hvor alle kan få deres geografiske ønsker opfyldt.

Hvornår kan der i givet fald forventes en løsning/revision af ordningen?

Vi håber at kunne drøfte forslag til revision af ønskerunden i efteråret med HR-chefer, stabschefer og Politiforbundet, så de foreslåede justeringer kan træde i kraft fra ønskerunden i 2023.

”

Jeg forstår fuldt ud, at det kan være et stærkt ønske at flytte landsdel, for eksempel for at komme tættere på familien. Men som nævnt er det politiets opgave at være til stede dér, hvor opgavepresset er størst. Den unikke ansættelsesform som tjenestemand indebærer særlige ansættelsesretlige betingelser, hvori indgår at kunne gøre tjeneste i alle dele af landet.

Lene Vejrum,
HR-direktør i Rigspolitiet

Er der udsigt til, at udfordringen bliver mindre?

- Det er svært at sige. På et normalt år flyttes 80-100 polititjenestemænd via ønskerunden. I 2021 nåede vi op på 142 røkeringer på grund af reformen af Rigspolitiet. Men vi er meget opmærksomme på de ønsker og behov, der er, og netop derfor har vi igangsat en proces for at optimere ønskerunden. Vi er derudover meget opmærksomme på, at vi ved rekrutteringer af nye politielever skal have blik for den geografiske balance, som de skal indgå i, når de er færdiguddannede. Vi så meget gerne, at alle kunne få deres geografiske ønsker opfyldt, men sådan er virkeligheden desværre ikke i øjeblikket. Til gengæld håber vi på at kunne gøre processen omkring ønskerunderne lidt mere gennemskuelige, så medarbejderne bedre kan se de hensyn og afvejninger, der indgår i de samlede vurderinger. ■

TOUR de france
GRAND DÉPART
COPENHAGUE
DANEMARK 2022

Tour de France i Danmark:

- Vi har **aldrig prøvet** noget af samme format før

Første weekend i juli kommer Tour de France-starten til Danmark med et års forsinkelse.

- Danmark har faktisk aldrig prøvet noget af det her format før, hvor så mange forskellige aktører er involveret. Der er tale om et kæmpe, men også dybt professionelt, koncept for afviklingen af Tour de France, som den franske medievirksomhed ASO står bag. Det er ganske imponerende, lyder det fra Jens Reusch fra Tour de France-sekretariatet under Center for Operation i Københavns Politi.

TEKST KARINA BJØRNHOLDT
FOTO JUMPSTORY OG PRIVATE FOTOS

Med et års forsinkelse kommer Tour de France til Danmark den første weekend i juli. **Det er den største sportsbegivenhed på dansk jord nogensinde.** Forud er gået en massiv og lang planlægning på tværs af myndigheder, ministerier, styrelser og organisationer. DANSK POLITI har talt med fem politifolk, der har været helt centrale i forberedelserne.

D

e første tre dage i juli lægger store dele af Danmark gader, landeveje, broer og byer til tre etaper af verdens største cykelløb – Tour de France – med alt hvad det indebærer af ryttere, følgevogne, motorcykeleskorter, reklamekaravane, medieshow og tusindvis af hujende tilskuere.

Det bliver en historisk stor sportsbegivenhed på dansk jord. Men de festlige dage vil også byde på store trafikale ændringer. Både for de borgere, der fysisk vil følge Tour de France-rytterne på de tre etaper, og for de, der bare gerne vil kunne transportere sig selv fra A til B. Storebæltsbroen lukkes i fem timer under anden etape, mens rytterne passerer det unikke vartegn, og der vil være masser af afspærrede færdselsårer i de byer og landsdele, som touren bevæger sig igennem.

Ikke nok med det, falder Tour de France sammen med den traditionelt største udrejsedag i forbindelse med sommerferien, en Roskilde-festival og et DGI-landsstævne i Svendborg. Med andre ord er der "fuld plade" alene på de trafikale udfordringer, der kan opstå under afviklingen af cykelløbet. Dertil kommer alle de ting, der kan tænkes ind som mulige scenarier, men ikke forudses. Afviklingen af Tour de France kræver derfor selvsagt et meget tæt samarbejde og koordinering mellem mange forskellige aktører, og det er Københavns Politi, der har ansvaret for den strategiske koordinering på nationalt plan.

Historisk mange aktører skal arbejde sammen

Vicepolitinspektør Jens Reusch har været den gennemgående person i hele planlægningsfasen, som har været langstrakt, da Tour de France skulle have været til Danmark i 2021, men det blev aflyst på grund af corona. Skal Jens Reusch pege på noget af det, der har været mest spændende i planlægningen, vælger han udfordringen med at få hele det trafikale puslespil til at gå op og ikke mindst, hvordan man får alle ændringerne kommunikeret ud til eksempelvis borgere, turister og virksomheder.

- Det bliver en stor, fælles opgave for både kommuner, trafikskelskaber og andre, hvor vi som politimyndighed byder ind, hvor vi kan. Jeg tror ikke, at der findes én færgemellem Jylland og Sjælland, der ikke er sat ekstra ind i de dage, ligesom DSB sætter ekstra togstammer på sine tog både på tværs og på langs af landet, fortæller Jens Reusch, der sidder i Tour de France-sekretariatet under Center for Operation i Københavns Politi.

Faktisk hørte sekretariatet under Rigspolitiet indtil årsskiftet, men i forbindelse med Rigspolitiets reorganisering overgik det overordnede koordinerende ansvar på nationalt plan til Københavns Politi.

Jens Reusch fulgte med opgaven, som ene mand i sekretariatet, og har altså været med i planlægningen fra dag ét.

- Danmark har faktisk aldrig prøvet noget af samme format før, hvor så mange forskellige aktører er involve-

ret. Der er tale om et kæmpe, men også dybt professionelt, koncept for afviklingen af Tour de France, som den franske medievirksomhed ASO står bag. Det er ganske imponerende, fortæller Jens Reusch.

Hans chef er ledende politinspektør i Københavns Politi, Peter Dahl, der bærer det strategiske ansvar på sine skuldre.

- Vi prøver at vride hjernen med alle tænkelige scenarier, der kan udspille sig, og så forberede os på det, men jeg skal da være ærlig at sige, at vi gerne vil undvære en naturkatastrofe eller lignende oven i Tour de France, siger Peter Dahl.

Får selv udfordringer med at komme rundt

De tre politikredse, der huser en målby (København, Nyborg og Sønderborg) har ansvaret for den politioperative opgave på "deres etape". Naturligvis i tæt samarbejde med de andre politikredse, som cykelløbet kommer igennem (se faktaboks på side 17) samt med andre relevante myndigheder og aktører. De Lokale Beredskabsstabe (LBS) i politikredsene har derfor været et vigtigt omdrejningspunkt i hele planlægningsfasen.

Det kræver særlige kompetencer at køre helt tæt på cykelryttere i høj fart. Derfor sender fransk politi et antal af deres egne motorcykelbetjente, der er vant til at køre eskorte til Tour de France, med til Danmark.

”

Vi prøver at vride hjernen med alle tænkelige scenarier, der kan udspille sig, og så forberede os på det.

Ledende politiinspektør
Peter Dahl, Københavns Politi

I København finder første etape med enkeltstarter sted den 1. juli. Før og efter selve touren vil der desuden blive afholdt nogle afledte arrangementer som præsentation af rytterne i Tivoli og en mulighed for københavnere for selv at køre etappen, der er på 13 kilometer.

Men set med københavnske briller er den operative politiopgave i forbindelse med Tour de France ikke meget anderledes end at planlægge andre større begivenheder i hovedstaden som VM i cykling, EM i fodbold eller et regentjubilæum, ifølge ledende politiinspektør Peter Dahl.

- Der bliver dels tale om en almindelig ordens- og sikkerhedsopgave, når mange mennesker er samlet på ét sted, dels en opgave med at sikre at cykelrytterne kan komme trygt gennem etappen. ASO tæller flere hundrede frivillige, som sammen med Hjemmeværnet hjælper til de steder, hvor det ikke er så kompliceret, og vi selv står for de steder, hvor der eksempelvis skal dirigeres trafik. Vi anser lidt opgaven som ved et fodboldstadion. Det her stadion er bare på hjul, og da vi ikke kan flytte politifolkene lige så hurtigt som rytterne, må vi dække en stor del af ruten ind fra begyndelsen, beskriver Peter Dahl.

Derfor kommer de trafikale udfordringer, der kan opstå

i forbindelse med alle de andre beredskabsmæssige opgaver, der vil være på dagen. Peter Dahl forudser, at beredskabet selv kan få svært ved at komme frem i en hovedstad, hvor nogle af de allerstørste færdselsårer er spærret af.

- Det gælder i hvert fald om at få placeret vores egne patruljekøretøjer strategisk på alle sider af afspærringerne. Faktisk overvejer vi, når der skal ske vagtskifte i forbindelse med vores almindelige bevogtningsopgaver rundt om i byen, at vores folk skal transportere sig med metroen. Det bliver lidt anderledes, siger den ledende politiinspektør.

Lukning af bro gør det til særlig opgave

I Fyns Politi er det linjehjef for beredskabet, Christian Rasmussen, som står i spidsen for planlægningen af den politioperative indsats, når anden etape af Tour de France skal køres den 2. juli med start i Roskilde og målby i Nyborg.

Den fungerende politiinspektør pointerer dog, at det sker i tæt og godt samarbejde med Midt- og Vestsjællands Politi, der jo huser startbyen, og Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, der ligeledes har byer på etappen, som rytterne ræser igennem.

Lukningen af Storebæltsbroen i fem timer gør det dog til en helt særlig opgave for den fynske politikreds.

- Vi bliver naturligvis nødt til at indtænke scenarier, hvor vi skal være i stand til at lukke en ambulance eller en akutlægebil igennem afspærringerne, og så gælder det om at få kommunikeret bredt ud og på så mange platforme som muligt, at man altså ikke kan krydse broen mellem klokken 13-18 den dag. Lukninger falder i øvrigt sammen med en stor trafikal udrejsedag, en Roskildefestival

og et DGI-landsstævne i Svendborg, så det er ikke ukompliceret, for mange vil have behov for at krydse landsdelene, fortæller Christian Rasmussen.

- Men jeg har da en forventning om, at det bliver en dejlig og festlig dag med Storebæltsbroen som et flot indslag, når rytterne cykler over. Der ligger i hvert fald en kæmpe planlægning bagved, som udføres af mange engagerede medarbejdere og ledere, tilføjer Christian Rasmussen.

Alle stepper op

Målbyen på tredje etape er Sønderborg i Syd- og Sønderjyllands politikreds. Her er det politiinspektør og linjehjef for beredskabet, Tage Jehn, der har ansvaret for politioperationen i tæt samarbejde med Sydøstjyllands

Politi, da etappen lægger ud i Vejle og også kører igennem Kolding.

- I virkeligheden er Tour de France jo et cykelløb som for eksempel Post Nord Danmark Rundt, som vores politikredse ofte har lagt landeveje til. Touren er blot i en større skala, og der er da ingen tvivl om, at startbyen har en stor opgave foran sig og målbyen en endnu større, konstaterer Tage Jehn.

- Alle stepper lige op, når vi har større begivenheder i vores kreds, for alle ønsker at gøre deres bedste, og det er jo bare skønt. Jeg forventer også, at tredje etape af touren bliver en spændende dag at gå på arbejde. Vi har jo aldrig før haft så stor en sportsbegivenhed i vores kreds, og det er dejligt at se, når alle arbejder sammen på tværs af politikredse, kommuner, myndigheder og organisationer. Der bliver i hvert fald tænkt nogle gode tanker, siger Tage Jehn.

Selvom det kommer til at trække en del politiressourcer at få touren, og alt hvad der følger med dens afvikling, godt og trygt gennem Danmark, kan opgaven løses, uden at det kommer til at påvirke sommerferieplanlægningen i kredsene.

- På tredje etape deles vi jo heldigvis om opgaverne med Sydøstjyllands Politi, men de, der er på arbejde den dag, kommer ikke til at gå rundt med hænderne i lommen, lyder det fra Tage Jehn.

Grand Final for eskorteleder

For politikommissær Axel Sørensen, der er eskorteleder for de deltagende danske motorcykelbetjente, bliver det nogle helt særlige dage, når Tour de France løber af stablen.

- Starten på Tour de France i Danmark hedder jo "Grand Départ", men for mig vil touren på dansk jord også blive "Grand Final", fordi den bliver min allersidste opgave, jeg skal

løse i dansk politi. Når feltet har passeret målstregen i Sønderborg den 3. juli, kører jeg hjem og går på pension, fortæller snart 64-årige Axel Sørensen fra Københavns Politis færdselsafdeling.

Faktisk har han udskudt sin pensionering fra politiet i et år, fordi Tour de France sidste år blev aflyst på grund af corona. Men da ingen andre i dansk politi har samme erfaring med at arrangere eskortekørsel i forbindelse med cykelløb, tilbød han selv at fortsætte, indtil Tour de France var afviklet.

- Jeg stoppede sidste år med selv at køre motorcykel, men jeg er med i bil på alle tre etaper sammen med de danske motorcykelbetjente. Jeg skal køre nogle minutter foran de allerforreste cykelryttere, så det bliver i bakspej-

”

Vi bliver naturligvis nødt til at indtænke scenarier, hvor vi skal være i stand til at lukke en ambulance eller en akutlægebil igennem afspærringerne.

Fungerende politiinspektør
Christian Rasmussen, Fyns Politi

Om de tre danske etaper

Den første etape, enkeltstarten, køres den 1. juli i København. I alt skal tilbagelægges 13 kilometer ad gader og stræder i indre København. Starten går fra Nørre Farimagsgade ved Ørstedsparken, og målstregen er ved Rådhuspladsen og Københavns Rådhus.

Anden etape køres den 2. juli med start i Roskilde. Undervejs kører feltet igennem Lejre, Holbæk, Odsherred, Kalundborg, Korsør og krydser Storebæltsbroen for at køre over målstregen i Nyborg. En etape på i alt 199 kilometer.

Tredje og sidste etape på dansk jord starter i Vejle og slutter i Sønderborg den 3. juni. Undervejs kører feltet igennem Kolding, Christiansfeld, Haderslev, Aabenraa og Nybøll.

Ledende politiinspektør i København Politi, Peter Dahl, fortæller, at politikredsen også selv vil få udfordringer med at komme fra A til B med beredskabet og bevogtningspersonale, når vigtige færdselsårer i hovedstaden er afspærret under Tour de France.

Tusindvis af tilskuere forventes langs de danske etaper af Tour de France. Såvel frivillige fra ASO, Hjemmeværnet som politiet vil sørge for, at der er fri bane for cykelrytterne.

let, jeg kommer til at følge Tour de France, fortæller Axel Sørensen med et smil.

Bistand fra franske motorcykelbetjente

De danske motorcykelbetjente vil ikke komme i umiddelbar nærhed af cykelrytterne. Det kræver nemlig nogle helt særlige kompetencer at køre helt tæt på cykelryttere i høj fart. Derfor sender fransk politi et antal af deres egne motorcykelbetjente, der er vant til at køre eskorte til Tour de France, med til Danmark. De danske motorcykelbetjente skal i stedet koncentrere sig om at holde etaperne fri, så rytterne ubesværet kan drøne derudaf, fortæller Axel Sørensen og oplyser, at de ryttere, der styrter, også i første omgang vil modtage behandling i franske ambulancer. Kræver skaderne en tur på hospitalet, er det dog en dansk ambulance, der tager over.

Axel Sørensen har gjort sit "hjemmearbejde" som eskorteleder via 15 Post Nord Danmark Rundt-cykelløb gennem årene og VM i cykling i Nordsjælland og København tilbage i 2011. Senest har han været til cykelløbet Paris-Nice tidligere i år for at studere, hvordan fransk politi arbejder.

- De er superprofessionelle. Det er tydeligt, at de er meget erfarne, fortæller Axel Sørensen.

Han tilføjer, at planlægningsmøderne med fransk politi indtil videre er foregået på en blanding af gebrokkent engelsk og fransk.

- Men næste gang, vi mødes, har vi en dansk kollega med, der taler fransk, så vi er sikre på, at alle detaljer kommer med, siger Axel Sørensen.

Ingen korslagte arme eller tab af viden

Der bliver også taget højde for sprogbarriererne, når cykelløbet bliver afviklet på dansk jord.

Det fortæller vicepolitiinspektør Jens Reusch fra Tour de France-sekretariat i Københavns Politi.

- Under afviklingen af touren vil jeg og to fransktalende kolleger befinde os i ASO-koordinationscentret, som svarer lidt til politiets KSN. Vi vil fungere som forbindelsesofficerer mellem politiets KSN-ledere og ASO. Det har været vigtigt for mig, at vi har politifolk med, der taler fransk, så politifagligheden er tilstede, hvis det pludselig skal gå stærkt med at oversætte, hvis der opstår en politimæssig hændelse, forklarer Jens Reusch, der fortæller, at hans egne franskkundskaber ikke rækker meget længere end til "bonjour".

Politiet forsøger også at undgå tab af viden og erfaringer fra etape til etape. Derfor bliver der oprettet et gennemgående team af KSN-ledere fra alle de berørte politikredse. Et team, som fysisk flytter sig fra etape til etape, og som er med alle tre dage, selvom KSN-lederens "egen" politikreds kun er involveret i én af etaperne.

- Vi har aldrig arbejdet på sådan en måde før i dansk

Tour de France i Danmark bliver sidste etape i politikkarrieren for den erfarne eskorteleder Axel Sørensen fra Københavns Politis færdselsafdeling (billedet).

- Starten på Tour de France i Danmark hedder jo "Grand Départ", men for mig vil touren på dansk jord også blive "Grand Final", fordi den bliver min allersidste opgave, jeg skal løse i dansk politi. Når feltet har passeret målstregen i Sønderborg den 3. juli, kører jeg hjem og går på pension, fortæller han.

”

Vi har aldrig arbejdet på den måde før i dansk politi, men det har virkelig været positivt at opleve, at der ingen korslagte arme har været over at arbejde anderledes, end man plejer”

Vicepolitinspektør Jens Reusch,
Tour de France-sekretariat,
Københavns Politi

politi, men det har virkelig været positivt at opleve, at der ingen korslagte arme har været over at arbejde anderledes, end man plejer. Alle har været indstillede på at finde den mest optimale løsning og tænke i ensartethed på tværs af landet, siger Jens Reusch.

Havblik og sidevind

I lighed med alle andre håber Jens Reusch på et Tour de France på dansk jord, der får karakter af en stor festdag med smilende politifolk i nystrøgne uniformsskjorter og hvide hatte i start- og målområderne samt et dansk sommervejr, der viser sig fra sin allerbedste side. Gerne med havblik og sidevind over Storebæltsbroen, da det er mest optimalt for cykelrytterne.

- Alle involverede aktører har i hvert fald forsøgt at tænke 360 grader rundt og finde de bedst mulige løsninger, så må DMI stå for vejret, siger Jens Reusch med et smil.

Eller som eskorteleder Axel Sørensen udtrykker det:

- Jeg glæder mig til at se alle de planlagte politiaktioner løbe af stablen på en god og professionel måde, så politiets rolle slet ikke fylder i den forhåbentlige store, festlige begivenhed. ■

Om Tour de France

Tour de France er verdens største og mest betydningsfulde cykelløb. Efter De Olympiske Lege og VM i fodbold er det den tredjestørste tilbagevendende sportsbegivenhed.

Løbet er kørt siden 1903, kun afbrudt i årene 1915-1918 og 1940-1946 af verdenskrigene.

Dette års Tour de France bliver den 109. udgave af cykelløbet.

Løbets første etape begynder den 1. juli 2022 med en enkeltstart i Danmarks hovedstad København.

Det bliver første gang, løbet besøger Danmark, og København er den nordligste by, hvor den såkaldte "Grand Départ" har fundet sted.

ASO er det franske medieselskabet, som står bag konceptet for afviklingen af Tour de France og andre store sportsbegivenheder. Herunder de første etaper af Tour de France, der traditionen tro foregår i forskellige lande hvert år.

ET LIV I POLITIET:

- MAN SKAL SELV GRIBE DE MULIGHEDER, DER OPSTÅR

Dorte Pilegaard er her sammen med fire afrikanske kollegaer fra Uganda, Kenya og Sudan. De er alle undervisere og har sammen været på uddannelse i Entebbe, Uganda. Dorte har efterfølgende blandt andet undervist i emnet "Sexual and Gender Based Violence" i Rwanda.

Efter 41 år i dansk politi gør specialkonsulent Dorte Pilegaard en dyd ud af at fortælle de studerende på Politiskolen, at karrierevejene i politiet er mangfoldige. Men man skal være opsøgende og stædig for at nå sine mål. Det er Dorte et godt eksempel på. Hun har som en af de første kvindelige politifolk skullet kæmpe hårdt for at nå sine mål i en mandsdomineret kultur. Det har givet knubs undervejs, men hun har altid rejst sig igen. Nu siger Dorte farvel til politilivet og går på pension. Et af hendes håb for fremtiden er, at der kommer flere kvinder på chefgangene.

TEKST STINE SVARRE GAARDHØJ

FOTO PRIVATFOTOS

En karriere i politiet behøver ikke være en lige vej fra A til B. Den kan være snørklet, hullet eller måske ligefrem ende blindt, men den kan også have spændende sideveje, som fører nye steder hen. Sådan kan man beskrive 64-årige Dorte Pilegaards karriere i dansk politi. Hun har ikke taget den lige vej. Hun har været god til at gribe nye muligheder, når de er opstået. Men selvom hun har prøvet en masse, er det ikke ensbetydende med, at det har været let eller er kommet af sig selv. At kæmpe for sine mål, have ambitioner, altid ville lære nyt og dygtiggøre sig er nogle af hendes pejlemærker.

- Jeg søgte ind i politiet lidt tilfældigt, men jeg har ikke et sekund fortrudt. Jeg har altid været glad for mit arbejde, som har givet mig mange gode og spændende erfaringer, fortæller Dorte, som er inviteret ind på fagbladet DANSK POLITI's redaktion.

Det er med en vis portion ydmyghed, hun har sagt ja til at fortælle sin historie som inspiration til andre. Både hendes mand og søn, som også er i politiet, mente, at hun selvfølgelig skulle gribe chancen og fortælle om sine 41 år i dansk politi. De tæller alt lige fra beredskab, PET, politianklager, vicepolitikommissær, Politiskolen, udstatio-

nering i Irak og besøg i en række afrikanske lande som en del af Rigspolitiets trænerpulje.

Du skal kunne klare mosten

”Jeg kører ikke med kvinder!”, sådan lød det afvisende fra en mandlig kollega i beredskabet, da han fandt ud af, at han var blevet sendt ud på en opgave sammen med Dorte Pilegaard. Det var noget som gjorde indtryk, og Dorte husker tydeligt episoden som meget ubehagelig. Den fandt sted i midten af 1980’erne, dengang det stadig var nyt med kvinder i politiet, men dermed ingen undskyldning for dårlig opførsel, hvis man spørger Dorte.

- Jeg har måttet kæmpe mig vej gennem et mandsdomineret fag, hvor kulturen og det gældende princip var, at man skulle kunne klare mosten, især som kvinde, fortæller Dorte Pilegaard om de første år som ung betjent i beredskabet.

Hun husker, at der ofte var en hård og barsk tone, og at hun og andre kvinder måtte sige klart fra i mange situationer.

- Jeg føler, at jeg har kæmpet og fået nogle slag over snuden – også på grund af at jeg var kvinde. Og jeg skulle kæmpe mod en fastgroet kultur, som mange gange krævede, at vi som kvindelige politifolk tydeligt sagde fra. Jeg oplevede at stå meget alene og savnede opbakning fra min daværende leder og fra ledelsen, fortæller Dorte.

- Det var eksempelvis helt normalt, at der kørte porno på skærmene på nattevagterne både i vagtstuen og på vagthavendes kontor. Men det gad jeg ikke at finde mig i, så mine kolleger fik at vide, at det kunne de godt slukke for, fortæller hun om sin første tid i politiet.

Væk fra en dårlig kultur

Dorte er glad for, at det ikke er sådan mere, hverken med

”

Det var eksempelvis helt normalt, at der kørte porno på skærmene på nattevagterne både i vagtstuen og på vagthavendes kontor. Men det gad jeg ikke at finde mig i, så mine kolleger fik at vide, at det kunne de godt slukke for.

”

Jeg mener, det er vigtigt, at dansk politi afspejler befolknings-sammensætningen, og det gør politiet ikke i dag. Derfor synes jeg, at løsningen er at indføre kvoter, som man eksempelvis har gjort i Norge, sådan at kvinderne kan få en reel chance.

porno på nattevagterne, eller at de mandlige kolleger ikke vil køre med en kvindelig kollega.

- Det har ændret sig meget, og kulturen er en anden og meget mere professionel i dag. Men det har da også krævet en del arbejde undervejs og givet nogle knubs. Jeg valgte at søge væk fra det sted, hvor jeg oplevede en stærk negativ kultur, som ikke var forenelig med mine holdninger til politiarbejde, fortæller hun.

Men Dorte er ikke typen, der giver op eller bliver modløs. For hende gjaldt det om at sige klart fra og være tro mod sig selv. Det engelske udtryk: ”What doesn’t kill you only makes you stronger”, passer næsten for godt.

Hvorfor er man bange for kvoter?

Tiden er som sagt en anden i dag, og der er sket meget med kulturen i politiet. Der er også kommet flere kvinder - i dag er der 18 procent kvindelige politifolk og syv procent kvindelige politiledere. Men ifølge Dorte Pilegaard går det for langsomt med at få flere kvinder i politiet, og hun mener, det er forkert, at man ikke rekrutterer målrettet efter flere kvinder.

- Det går bedre, men der er stadigvæk lang vej. Tænk på alle de kvalificerede kvinder man kunne ansætte, men ikke får ansat. Dansk politi er ikke dygtig nok til at få fat i kvinderne. Vi halter gevaldigt efter Sverige og Norge i forhold til andelen af kvinder i politiet, siger Dorte Pilegaard.

Hun har de seneste seks år undervist på Politiskolen og kan med glæde se, at der kommer flere kvindelige studerende, men ifølge Dorte skal der meget mere til, hvis det skal rykke noget.

- Jeg mener, det er vigtigt, at dansk politi afspejler

41 år i dansk politi. Dorte Pilegaards CV tæller alt lige fra beredskab, PET, politianklager, vicepolitikommissær, jurastudie, Politiskolen, udstationering i Irak og besøg i en række afrikanske lande som en del af Rigspoliets trænerpulje.

befolkningssammensætningen, og det gør politiet ikke i dag. Derfor synes jeg, at løsningen er at indføre kvoter, som man eksempelvis har gjort i Norge, sådan at kvinderne kan få en reel chance – for det har de ikke i dag. Det gælder også på chefgangene, hvor vi sakker bagud i forhold til andelen af kvinder i politiet, fastslår Dorte Pilegaard.

- Det er i forskellige cheffora, at de vigtige beslutninger bliver truffet, og fremtidens politi bliver formet, men nærmest kun af mænd. Så det er nødvendigt at få flere kvinder ind dér, hvor beslutningerne træffes. Det gælder også i Politiforbundets Hovedbestyrelse, hvor der heller ikke er særligt mange kvinder repræsenteret, siger Dorte.

Hun forstår ikke modargumentet om, at det skal være kvalifikationer frem for kvoter, der afgør, hvem der får flest stjerner på skulderen.

- Vi kan jo konstatere, at kvinderne ikke kommer af sig selv, og det er et skørt argument, at man ikke får de bedst kvalificerede ved at indføre kvoter. Hvad er man så bange for? Det forstår jeg simpelthen ikke. Hvorfor ikke gøre noget aktivt, så man kommer i mål med en større lighed mellem kønnene? Ud fra hvilke kriterier afgør man i øvrigt, hvem der er bedst kvalificeret? Og hvem skal afgøre, hvem der bedst? lyder det fra Dorte Pilegaard.

Hun mener, at kvinder vil være med til at få forskellige værdier, nuancer og holdninger ind i ledelserne og dermed styrke dem, så både kvinder og mænd er med til at påvirke beslutningsprocesserne. Det sker ikke godt nok i dag, pointerer hun.

Valgt fra på grund af graviditet

Dorte Pilegaard er selv gået ledervejen som vicepolitikommissær. Hun blev opfordret til at søge, og dengang skulle hun på et fire-måneders langt lederkursus, som blev afholdt som internat, hvilket betød, at hun var væk fra sin familie i hverdage.

- Det var nok også en af grundene til, at kvinderne holdt sig væk, da de jo ofte er den første relation til børn og hjem. Internatkurset er man gået væk fra i dag, hvilket er godt, siger Dorte.

Hun har oplevet at blive diskrimineret på grund af sit køn i forbindelse med en graviditet, som betød, at hun ikke kom i betragtning til et specifikt job. Det fik hun rent faktisk at vide efterfølgende. Og selvom det var ulovligt og følte hårdt og uretfærdigt, måtte Dorte Pilegaard op på hesten igen og kæmpe videre.

Uddannelse og livslang læring

Det er blevet til mange forskellige stillinger i dansk politi, blandt andet i PET i en turnusstilling, hvor Dorte var med til at skygge en gruppe personer, som senere blev identificeret som Blekingegadebanden. Men det var nok hovedsageligt årene som politianklager, der vækkede Dortes lyst til at prøve noget nyt og gerne inden for det juridiske område. Hendes ambitioner om at dygtiggøre sig hev også i hende, så hun søgte ind på jurastudiet på Københavns Universitet i 2009. Kandidatuddannelsen var noget, hun

”

Vi kan jo konstatere, at kvinderne ikke kommer af sig selv, og det er et skørt argument, at man ikke får de bedst kvalificerede ved at indføre kvoter. Hvad er man så bange for? Det forstår jeg simpelthen ikke.

Dorte Pilegaards Blå Bog

- Startede på Politiskolen i 1981.
- I beredskabet og ordenspolitiet.
- Turnus i PET, skyggede blandt andre personer fra den gruppe, der senere blev identificerede som Blekingegadebanden.
- Politianklager i den tidligere politikreds Glostrup.
- Udnævnt som vicepolitikommissær.
- Ansat under Rigspolitiet, HR-Jura.
- Læste sideløbende jura på Københavns Universitet.
- Fik en stilling på Politiskolen og blev uddannet cand.jur året efter. Har undervist i strafferet, menneskerettigheder og engelsk.
- Udstationeret et år i Bagdad i Irak i 2010. Underviste kvindelige, irakiske politiofficerer.
- Har været en del af Rigspolitiets Internationale Træner og Facilitatorgruppe, og har igennem flere år rejst ud i verden og undervist det lokale politi. Har blandt andet været i Erbil i Irak, Nairobi og Mombasa i Kenya, Addis Ababa i Etiopien, Entebbe i Uganda og i Rwanda.

valgte at gøre i sin sparsomme fritid samtidig med, at hun passede sit fuldtidsjob.

- Jeg kom ind på jurastudiet og studerede om aftenen og i weekenderne og arbejdede om dagen. Det var benhårdt, men jeg var også glad for det. Og endnu mere glad for de døre, det har åbnet for mig efterfølgende, fortæller Dorte Pilegaard, som blandt andet har kunnet bruge sin kandidatgrad sammen med sin politiuddannelse.

Udstationeret et år i Bagdad

I 2010 blev Dorte Pilegaard spurgt, om hun havde lyst til at tage til Irak for at undervise kvindelige, irakiske politifolk. I første omgang afviste hun, da det virkede uoverskueligt, men efter en god snak med sin mand, ombestemte hun sig og drog til Bagdad. Dorte gik dermed i gang med mere uddannelse, blandt andet et missionsforberedende FN-kursus.

- Det var meget interessant at være afsted. Man lærer så meget, og det sætter alting i perspektiv. Man skal selvfølgelig vide, hvad det indebærer, inden man rejser ud, fortæller Dorte, der har oplevet kolleger sidde grædende på Skype over for deres ægtefæller mange tusinde kilometer væk.

- Der skal være forståelse på hjemmefronten, ellers dur det ikke. Min mand havde en spøjs oplevelse, hvor en af hans politikolleger, som havde været på mission flere gange, med forargelse udbrød: "Er din kone i Irak? Det vil le min kone aldrig få lov til", fortæller Dorte med et skævt smil om bemærkningen, som igen sætter kønsrollerne i perspektiv.

Udstationeringen var med til at åbne nye døre for Dorte, da hun efterfølgende søgte ind i og blev optaget i Rigspolitiets Internationale Træner og Facilitatorgruppe – også kaldet "Trænerpuljen, der er et træner- og under-

”

Det virker lidt skørt, at jeg efter min pensionering ikke kan bruges til noget, men i stedet ender med at arbejde som dansklærer i folkeskolen. At jeg ikke kan hjælpe med at nedbringe de store sagsbunker, som hober sig op i kredsene, virker da tosset.

viserkorps, som tager ud i verden og underviser politifolk. Det har bragt hende til blandt andet Irak, Kenya, Etiopien, Uganda og Rwanda.

- Det har været krydderiet på min karriere – og jeg ser det som et stort privilegium at have haft disse muligheder i mit arbejde. Men man skal ikke tro, at det er en badeferie. Det er hårdt arbejde, men det har samtidig også givet mig en masse oplevelser, som jeg ikke ville have været foruden, fortæller Dorte Pilegaard.

De seneste seks år har Dorte undervist på Politiskolen i Brøndby. Hun startede som klasselærer og underviste også i menneskerettigheder og forvaltningsret, men de sidste år har hun hovedsagelig undervist i strafferet.

- Det er en fornøjelse at få lov til at være med til at præge de unge mennesker, der er kommet ind på deres drømmeuddannelse, og som kommer til at udgøre fremtidens politi. Hvis jeg skal give dem et godt råd med på vejen, så er det, at de skal kaste sig ud i nye udfordringer og gribe de muligheder, som opstår. Man skal finde ud af, hvad man brænder for og gå efter det. Man skal ikke lade sig slå ud af modgang, men blive ved med at kæmpe, lyder det fra Dorte.

Efterlyser en mere rummelig arbejdsplads

På spørgsmålet om, hvordan hun ser på dansk politi netop nu, er svaret, at dansk politi burde være en mere rummelig arbejdsplads og være bedre til at fastholde gode og dygtige medarbejdere som eksempelvis gerne vil geare lidt ned i en periode, inden de går på pension.

- Jeg har fået afvist at arbejde på nedsat tid og på spørgsmålet, om jeg kunne blive fritaget for "operativ vedligeholdelse", var svaret, at så skulle jeg sige op. Det er da ikke udtryk for særlig stor rummelighed, siger Dorte Pilegaard.

Hun undrer sig også over, at Rigspolitiet og politikredsene ikke har et større fokus på at fastholde medarbejdere, og hun mener der mangler struktur på området. Selvom hun er bevidst om, at økonomien også spiller en vigtig rolle.

- Det virker lidt skørt, at jeg efter min pensionering ikke kan bruges til noget, men i stedet ender med at arbejde som dansklærer i folkeskolen. At jeg ikke kan hjælpe med at nedbringe de store sagsbunker, som hober sig op i kredsene, virker da tosset. Især når jeg ved, at mine hårdt pressede kolleger skal tage overarbejde for at nedbringe sagsbunkerne. Der er for meget kassetækning og for lidt sund fornuft, fastslår Dorte Pilegaard.

Men nu lukker Dorte ned for en god og spændende karriere i dansk politi, og en nye epoke i hendes liv begynder. Pensionisttilværelsen bliver fyldt op med mange forskellige aktiviteter, og hun glæder sig til selv at kunne bestemme tempoet.

- Foreløbig skal jeg undervise i 8. klasse i dansk indtil sommerferien, og så står den på kajakroning, motion, tid med barnebarnet, mit franske skal også boostes, da jeg har planer om at arbejde som rejseleder 5-6 uger om året, afslutter Dorte. ■

Flere kvinder udsættes for voldtægt

Andelen af personer, der oplever at blive udsat for voldtægt eller forsøg på det, var i 2021 på det højeste niveau, der er målt i Justitsministeriets årlige offerundersøgelse nogensinde.

I 2021 angav 3,4 procent af de adspurgte kvinder, at de var blevet udsat for voldtægt eller voldtægtsforsøg inden for de seneste fem år. Det svarer til 62.000-81.000 kvindelige ofre i alderen 16-74 år.

I 2020 var tallet 2,4 procent.

Stigningen kan være relateret til samtykkelovgivningen, der trådte i kraft den 1. januar 2021, og som kan have effekt på ofrenes opfattelse af, hvornår der har været tale om voldtægt.

Det er knap hvert fjerde offer i perioden fra 2008-2021, der har været udsat for voldtægt eller voldtægtsforsøg, som har anmeldt voldtægten til politiet, eller hvor politiet på anden vis har fået kendskab til voldtægten. ■

KILDE: JUSTITSMINISTERIETS FORSKNINGSKONTOR

Fik du læst:

En historisk klasse

25 maj dimitterede denne 3. semesterklasse fra Politiskolen i Brøndby. Der er tale om en historisk klasse, idet 12 ud af de 22 studerende var kvinder. Det er ikke set før i Politiskolens historie, at der er flere kvinder end mænd i en klasse med kommende politibetjente. Helt konkret lykkedes det at forevige 11 kvindelige og 8 mandlige studerende den dag, klassebilledet blev taget. Yderst til højre ses klasselærer Grethe Bach Pedersen. Klassesammensætningen er dog ikke udtryk for, at man nærmer sig en kønsbalance i optaget på Politiskolen. Kvinderne udgør 27-30 procent af optaget de seneste år. ■

Nordiske sprængstofhunde samlet til træning i Danmark

I foråret var Politihundeskolen i Farum vært for Nordisk Seminar for sprængstofhunde. Det er en årlig tilbagevendende begivenhed, som de nordiske lande skiftes til at afholde.

Deltagerne var to sprængstofhundeførere fra Finland, tre fra Norge, tre fra Sverige og en enkelt fra Island. Danmark deltog med to hundeførere samt seks instruktører.

I løbet af fem dage trænede hunde og hundeførere på forskellige lokaliteter – blandt andet i Høvelte, hvor der blev øvet store gerningssteder, der blev også trænet i Folketinget, og hundene kom desuden en tur på vandet i Københavns Politis patruljebåd. ■

FOTO: KRISTIAN PEDERSEN

Storbritannien:

Stor personaleflugt blandt nyansatte politifolk

Næsten hver tiende nyansatte politimand eller -kvinde forlader britisk politi, inden deres prøvetid er slut.

Det viser en opgørelse fra "National Police Chiefs' Council" for perioden november 2019 til november 2020.

Det vækker stor bekymring hos det britiske politiforbund, PFEW, hvorfra man – igen – opfordrer regeringen til, at der sker en større investering i politifolkenes

fysiske og psykiske helbred, deres arbejdsvilkår og uddannelse, hvis det skal lykkes at fastholde medarbejderne.

- Det er også et vigtigt parameter, at vores politi får en fair løn for det stressende og farlige arbejde, som det kan være at passe på befolkningen, lyder det fra fagforbundet.

I en undersøgelse, der tidligere er foretaget af PFEW, svarede mere end hver tiende politimand/-kvinde, at de aldrig, eller næsten aldrig, er i stand til at dække deres månedlige omkostninger med de nuværende lønninger. Cirka halvdelen af de adspurgte sagde desuden, at det lave lønniveau fik dem til at overveje at stoppe i politiet.

Britisk politi er ellers i færd med at vokse sig større efter en årrække med mange besparelser og dermed faldende styrketal. Regeringens mål er inden for en kort årrække at rekruttere ikke mindre end 20.000 nye politifolk. Men ét er at rekruttere, noget andet er at fastholde nye medarbejdere, som tallene fra "National Police Chiefs' Council" viser. ■

KILDE: PFEW

250

Så mange personer blev dræbt ved kvælning i Danmark fra 1992 til 2016.

De fleste blev kvalt i hjemmet. To tredjedele af drabsofrene var kvinder, og cirka halvdelen af dem blev dræbt af deres mandlige partner.

Det afslører et studie, der har kortlagt alle drab i Danmark mellem 1992 og 2016, hvor drabsmetoden var kvælning.

Tallene kommer ikke bag på Asser Hedegård Thomsen, der er retsmediciner ved Institut for Retsmedicin på Aarhus Universitet og står bag kortlægningen.

- Den mest oplagte forklaring er – og det ved man også fra andre lande – at man skal være fysisk overlegen for at kvæle en anden person, forklarer Asser Hedegård Thomsen til Videnskab.dk. ■

Myndighedssjusk:

Dømte slipper for straf

Sjuskefejl og travlhed hos myndighederne er skyld i, at dømte gerningsmænd er sluppet for den straf, som de ellers var blevet idømt ved domstolene.

Af et notat fra Kriminalforsorgen, som Jyllands-Posten har fået aktindsigt i, fremgår det, at i alt 65 dømte i 2021 aldrig har gennemført deres samfundstjeneste på grund af fejl. Det svarer til 2,3 procent af alle samfundstjenestedomme det år, hvilket er den højeste andel i fire år.

Grunden er, at gerningsmændenes sager ikke er blevet håndteret tidsnok inden dommenes forældelsesfrist. Eksempelvis fordi mails er gået tabt mellem myndigheder.

De fleste af fejlene i 2021 er begået af Kriminalforsorgen og Anklagemyndigheden, men der er også et eksempel på en politikreds, der har misset en dom, fordi "den administrative sektor var underbemandet", som kredsen har indberettet til Statsadvokaten. ■

KILDE: JYLLANDS-POSTEN

- Verdens bedste arbejde på verdens dårligste arbejdsplads

Politifolks arbejdsdag præges i høj grad af, hvad der opleves som meningsløse eller "forkerte" opgaver. **De bliver frustrerede, demotiverede eller udvikler dårlig samvittighed over for borgerne.** Det viser et nyt forskningsprojekt om moralsk stress. Nogle politifolk begynder derfor at arbejde "rundt om" systemet eller overarbejde for at kompensere. Andre føler sig magtesløse eller apatiske. Forskerne bag projektet kalder det en glidebane og opfordrer ledelsen til at tage moralsk stress meget alvorligt.

TEKST STINE SVARRE GAARDHØJ

Politifolk er i høj grad drevet af samvittighed over for borgeren og opgaveløsningen. Hvis man spørger en polititjenestemand om, hvorfor han eller hun søgte ind i politiet, vil svarene ofte falde uden tøven: For at gøre en forskel og for at løse vigtige samfundsmæssige opgaver. Det fastslår et nyt forskningsprojekt "Med samvittigheden på arbejde", som undersøger moralsk stress i politiet, folkeskolen og ældreplejen. Målet med undersøgelsen er at belyse, hvordan opgave- og tidspres påvirker politifolk, lærere og sosu'ers oplevelser af moralsk stress, og hvordan man håndterer situationen individuelt og organisatorisk.

Ifølge forskerne viser resultaterne blandt andet, at politifolk oplever en moralsk stress, som ikke er bæredygtigt for arbejdsplads eller arbejdsmiljø, fordi der ifølge politifolk løses for mange forkerte opgaver, der er spild af tid, og nogle begynder at arbejde uden om systemerne for at kunne se sig selv og borgerne i øjnene. Det hjælper heller ikke, at der er udviklet et system, hvor skønnet er afløst af et actioncard-styret politi, hvilket forskerne kalder for "dømmekraft-glidning".

Dobbelt drive

Det er tre forskere fra Københavns Professionshøjskole,

docent Nana Vaaben, lektor Kristian Gylling Olesen samt lektor Martin Gylling, som har undersøgt og interviewet en lang række politifolk på tværs af landet og i forskellige funktioner.

- Man kan dele politifolks "drive" og motivation op i to dele: Hvor det ene er at tjene samfundet og hjælpe borgerne, og den anden del kalder vi "Rambo-delen", som handler om at opleve spænding, køre stærkt og komme ud i pressede situationer, fortæller lektor Kristian Gylling Olesen.

Politijobbet og andre velfærdsjob er præget af, at medarbejderne i høj grad har deres samvittighed og et stort følelsesmæssigt engagement med sig, når de udfører deres arbejde.

- De mennesker, der søger ind i politiet, er typisk drevet af en lyst til at gøre en forskel for borgeren, og netop derfor kan man ikke bare beslutte, at de skal lade samvittigheden blive hjemme og nøjes med at gøre det, de får besked på. Hvis man gør det, risikerer man at miste dem. Eller også kan der ske det, at medarbejderne oplever moralsk stress og begynder at arbejde uden om systemerne og under radaren for alligevel at kunne gøre det, deres samvittighed og professionalisme byder dem at gøre – og det er ikke bæredygtigt for arbejdspladsen

”

Politifolk kan også føle, at deres tillid og vilje til at ofre sig for deres arbejde bliver alvorligt testet og sat på prøve. De føler måske ligefrem, at deres offervilje og samvittighedsfølelse bliver udnyttet til mere ligegyldige ting.

Docent Nana Vaaben

Om undersøgelsen

Formålet med det kvalitative forskningsprojekt er at bidrage med viden om, hvordan, hvor og hvornår opgave- og tidspres påvirker velfærdsprofessionelles oplevelser af moralsk stress, og hvilke individuelle overlevelseshænder og parallelorganiseringer de udvikler.

Formålet er også at bidrage med viden, tænke teknologier og cases om, hvordan moralsk stress kan identificeres og forebygges organisatorisk og gøres til et kollektivt frem for et individuelt anliggende.

Projektet er finansieret af Arbejdsmiljøforskningsfonden og Københavns Professionshøjskole.

Forskerne har lavet en kvalitativ undersøgelse bestående af observation, interviews, snaplogs og fokusgruppeinterviews i politiet, folkeskolen og ældreplejen. 45 observationer af medarbejdere og ledere i 15 afdelinger, 45 interviews og 15 fokusgrupper.

KILDE: PROJEKTBEKRIVELSE AF "MED SAMVITTIGHEDEN PÅ ARBEJDE".

I et nyt forskningsprojekt "Med samvittigheden på arbejde" fastslår forskerne, docent Nana Vaaben og lektor Kristian Gylling Olesen, at politifolk demotiveres af og bliver frustreret over, når de i deres opfattelse skal løse "forkerte" opgaver, der tager tid fra det, de oplever, som de "rigtige" opgaver. - Når arbejdspladsen præges af stramt styrede systemer, hvor eksempelvis måltal og registrering fylder meget, så ramler det sammen og kan udløse det, vi kalder moralsk stress, lyder det fra forskerne.

eller den enkelte medarbejder, forklarer docent Nana Vaaben.

Udvikler dårlig samvittighed

Men hvad sker der, hvis politifolk oplever, at de ikke kommer til at gøre en forskel i deres arbejde? Det korte svar er, at de oplever at bruge deres tid på forkerte opgaver, og de dermed udvikler dårlig samvittighed over for borgerne, som de føler, de ikke kan hjælpe ordentligt. Fremfor at bruge tiden på det, som opleves som de "rigtige" opgaver, tager moralske overvejelser og følelser over: Svigter jeg borgeren? Bliver jeg hørt? Skal jeg gå på kompromis med mine værdier og moralske integritet?

"Jeg har verdens fedeste arbejde, men bare superærgeligt, at det er på verdens dårligste arbejdsplads." Sådan lyder et citat fra en polititjenestemand, som er blevet interviewet i forbindelse med projektet.

- Citatet rammer hovedet på sømmet, fordi det bekræfter, hvad vores resultater peger på, nemlig at politifolk oplever modstridende følelser i forbindelse med deres arbejde. De skelner mellem deres arbejde og deres arbejdsplads. De kan godt lide deres arbejde, når de oplever, at de gør en forskel for andre borgere eller for samfundet. Men når arbejdspladsen præges af stramt styrede systemer, hvor eksempelvis måltal og registrering fylder meget, så ramler det sammen og kan udløse det, vi kalder moralsk stress, fortæller Nana Vaaben.

Presset af måltal og stram styring

Forskerne peger på forskellige faktorer, der gør, at politifolk oplever frustrationer og demotivation i deres arbejde. Et af

de helt centrale områder er, at arbejdet er underlagt mål-, sags- og tidsstyring, som opleves hæmmende og ofte meningsløst og ofte er inden for kategorien "forkerte" opgaver.

- Politifolk opdeler groft sagt deres arbejde i "rigtige" og "forkerte" opgaver. Hvor de "rigtige" opgaver er kerneopgaven og dem, hvor de løser samfundsopgaver eller hjælper en borger, fortæller Kristian Gylling Olesen.

Han fortsætter:

- De "forkerte" opgaver kan eksempelvis være sager, som kræver dobbelte registreringer, men som ikke bliver brugt, men skal gøres fordi det ser godt ud i en statistik. Eller det kan være opgaver, som ikke holder mål i forhold til tidsforbruget, eksempelvis forskellige typer af rundringer. Hvis politifolk oplever, at de "forkerte" opgaver fylder mere end de "rigtige" opgaver, så viser vores forskning, at den enkelte polititjenestemand kan havne i moralsk stressede situationer. Når politifolk ikke kan løse og udleve det, de opfatter som de moralsk rigtige opgaver over for samfundet og borgerne, så har vi et problem, forklarer Kristian Gylling Olesen.

Får ikke lov til at bruge fagligt skøn

En anden faktor, som er medvirkende til, at politifolk oplever moralsk stress, er, når deres faglige skøn og dømmekraft bliver undermineret, eller at de ikke kan komme til at handle på det. Nana Vaaben fortæller, at mange af de politifolk, de har interviewet, har givet udtryk for en frustration i den forbindelse.

- De oplever at skulle forholde sig til et hav af acti-oncards og vejledninger, eller at de har en vagtleder i røret, som fortæller dem, hvad de skal gøre. Vi kalder det "dømmekraft-glidning", når den enkelte ikke får lov til at bruge sin egen dømmekraft, og det giver frustrationer og dermed dårligt psykisk arbejdsmiljø. Det skal siges, at vi også har interviewet politifolk, der fortæller, at der en god dialog med vagtcentralen om fordeling og løsning af opgaverne, fortæller Nana Vaaben.

I nogle tilfælde oplever politifolkene, at al bureaukra-

”

Vi kalder det "dømmekraft-glidning", når den enkelte ikke får lov til at bruge sin egen dømmekraft, og det giver frustrationer og dermed dårligt psykisk arbejdsmiljø.

Docent Nana Vaaben

tiet omkring registrering bliver styrende og producerer andre arbejdsopgaver uden for systemerne, der også er tidskrævende og ligegyldige. I en fokusgruppe fortæller en af politifolkene om, hvordan vedkommende føler sig nødsaget til at køre ud til sager som "knallert til ulempe", på trods af at anmeldelsen er mange timer gammel, og de ved, at de vil køre forgæves, men gør det alligevel blot for at kunne registrere, at de har været der.

"Og så kører man derud, og så kører man igen, for der er ikke noget. Og det er sådan noget. Altså vi kører til alt muligt forgæves hele tiden."

Arbejdet med psykisk syge belaster

Der er forskellige reaktioner på at være i et arbejde, som giver moralsk stress. Nogle af dem kan være at få dårlig samvittighed, føle anger, eksempelvis hvis man har lovet en borger noget, som så viser sig ikke at holde. Andre følelser kan være frustration, utilfredshed, rådvildhed og skuffelse. Det kan også være apati og en følelses af magtesløshed.

De to forskere peger på, at politiets arbejde med psykisk syge borgere fylder meget og ofte kan efterlade den enkelte polititjenestemand med en følelse af frustration og magtesløshed. Det opleves som meget meningsfuldt at hjælpe en udsat borger, som er til fare for sig selv eller andre. Men denne opgave kan retrospektivt blive meningsløs.

- Sager, som vedrører udsatte eller psykisk syge borgere, er typiske sager, hvor polititjenestemanden oplever både dårlig samvittighed, men også frustration over at køre ud til en psykisk syg borger og hjælpe i en ekstremt svær situation og opleve, at hjælpen eller arbejdet ikke fører til noget, fortæller Nana Vaaben.

Som en af politifolkene siger i et interview til forskerne, efter at de må køre ud dagen efter, de har været med

Hvad er moralsk stress?

At opleve at man er forhindret i at løse de opgaver, man mener burde være de rigtige, og mere generelt involvering i moralsk uønskede situationer, hvor man oplever at gå på kompromis med sine værdier og moralske integritet.

Moralsk stressede situationer kan skabe samvittigheds kvaler og et belastende psykisk arbejdsmiljø, for eksempel i form af magtesløshed, frustration og jobutilfredshed, overarbejde, kropslig og mental træthed, udbændthed og sygemelding.

- Vi skal helst undgå de moralsk stressede situationer, som politifolk oplever, bliver normen og accepteret som et vilkår i politiet. Det er et ledelsesmæssigt og organisatorisk anliggende at sørge for, at man ikke får dårlig samvittighed af at gå på arbejde, siger Nana Vaaben og Kristian Gylling Olesen. Arkivfoto: Jakob Boserup.

til at tvangsindlægge en borger, der har forsøgt at begå selvmord:

"Så kører vi præcis til samme opgave dagen efter. Der føler man ikke, at man gør den forskel, fordi der ikke bliver gjort noget længere oppe i systemet, og vi føler os lidt som skraldemænd".

Finder alternative måder at arbejde på

En måde at håndtere oplevelsen af moralsk stress er

Fire kilder til frustration

Politifolk demotiveres af og bliver frustreret over, når de i deres opfattelse skal løse "forkerte" opgaver, der tager tid fra det, de oplever som de "rigtige" opgaver: Samfundsmæssige vigtige opgaver og at hjælpe borgeren.

Forskerne har identificeret fire kilder til demotivation og frustration:

- Mål, sags- og tidsstyringen i politiet.
- Centralisering af opgavekoordinering i vagtcentraler og den medfølgende dømmekraftglidning.
- Lav risikovillighed.
- Mødet med psykisk syge borgere, som politifolk oplever ikke at kunne hjælpe.

”

Når politifolk ikke kan løse og udleve det, de opfatter som de moralsk rigtige opgaver over for samfundet og borgerne, så har vi et problem.

Lektor Kristian Gylling Olesen

ifølge forskerne, at politifolkene prøver at arbejde "rundt om" opgaveløsningen for at kompensere og for at prøve at finde en mening med opgaven eller for at komme videre til dét, som giver mere mening for dem.

- I mange tilfælde kommer det til at resultere i overarbejde for at nå til de "rigtige" eller vigtigere opgaver, som ellers er blevet underprioriteret. Andre eksempler kan være, at man skyggekoordinerer vagtplaner eller udskyder en klarmelding til vagtcentralen for at prøve at håndtere opgaverne og den dårlige samvittighed. Og det bliver en glidebane og er ikke godt for arbejdsmiljøet, forklarer Nana Vaaben.

Tillid og offervilje udfordres

Forskerne peger også på, at politifolk er trætte af at få et vide, at deres arbejdsforhold er et vilkår, som de skal lære at leve med.

- De er trætte af at skulle kæmpe mod systemet og gang på gang få at vide, at det er et vilkår, der ikke kan ændres. De kan godt udvikle en vis form for apati over for systemet, siger Kristian Gylling Olesen.

Nana Vaaben supplerer:

- Politifolk kan også føle, at deres tillid og vilje til at ofre sig for deres arbejde bliver alvorligt testet og sat på prøve. De føler måske ligefrem, at deres offervilje og samvittighedsfølelse bliver udnyttet til mere ligegyldige ting. I den sammenhæng spiller familie- og privatlivet også ind i forhold til at opleve moralsk stress over for familien derhjemme, når de bliver kaldt på arbejde i tide og utide. De gør det gerne, hvis der virkelig er bål og brand i gaderne, men ikke hvis de bare handler om at opfylde måltal. ■

Politifolk om deres arbejde:

Vi føler os lidt som skraldemænd

”Vi har rigtig mange problemer med psykisk syge. Vi kan være ude og tvangsindlægge en person den ene dag, fordi han eller hun har forsøgt at begå selvmord, og så dagen efter så blev vi sendt ud igen, fordi der ikke er ressourcer på sygehuset til dem. Så bliver de bare sluppet fri derinde fra.”

(Citat fra interview)

Vi drukner i mails og actioncards

”Jeg tror faktisk, at man mister overblikket, fordi vi får så mange mails tilsendt med vejledninger omkring, at nu skal vi huske at gøre sådan. Bare de her skide soundboxes, som har politisk fokus, dem fik vi jo flere sider actioncards omkring og forskellige vejledninger om, hvordan vi skulle gøre, og hvordan de skulle registreres, og vi skulle ind og oprette hændelser på det i systemet, og serienumre skulle registreres. Og det er også fint nok, men det er rigtig meget, man skal sætte sig ind i for så lille en sag, og sådan nogle ting er der mange af.”

(Citat fra fokusgruppe)

Det jeg er sat i verden for

”I forhold til moralsk stress, så har man ekstremt meget moralsk stress over for ens familie. Og det slæber man jo med på arbejde. For eksempel når der er tilkald og sådan noget, så er jeg personligt nået dertil nu, at det gider jeg ikke. Jeg synes, jeg er nok på arbejde. Og jeg synes ikke, jeg har tiden til det. Og jeg ved også, at hvis jeg tog et tilkald, så ville min kone blive ret træt af mig. Men når der er tilkald til indtrængning eller en helt specifikt aktiveret romeo-opgave, så siger hun ”Bare kør med det samme!”. Og så har man slet ikke den stress. For det er det, vores jobfunktion er, og det er det, man føler, at det er det, jeg er sat i verden for i det her firma lige nu. Så er man ikke stresset.”

(Citat fra fokusgruppe)

Ingen tid til skøn og omtanke

”Vi bruger hele første semester på politiskolen på at lære om skøn. Lige at tænke sig om og stikke en finger i jorden og lige vurdere det her. Det er jo fuldstændig spildt uddannelse, når far – kalder vi ham, vagtchefen – han sidder på vagtcentralen og siger, hvad vi skal gøre.”

(Citat fra interview i beredskabet)

Kører til alt muligt forgæves

”Også sådan noget registrering for eksempel som ”knallert til ulempe”. Og den anmeldelse kan være otte timer gammel, men man insisterer på, til trods for, at det er otte timer efter, så er den knallert jo væk. Man insisterer stadigvæk på, at vi skal køre ud og sige, at vi har været der. Så kan vi vinge den af med god samvittighed. Og så kører man derud, og så kører man igen, for der er ikke noget.”

(Citat fra fokusgruppe)

Lederne

bør være en del af løsningen

TEKST STINE SVARRE GAARDHØJ

Ny forskning viser, at politifolk oplever frustration over at arbejde i et fastlåst system, som måler mere på tid, økonomi og antallet af sager frem for at fokusere på kerneopgaven, som er at gøre en forskel over for borgerne. **De føler, at meningen er suget ud af et arbejde, som ellers handler om at hjælpe og gøre en forskel.** Forskerne håber, at det vil åbne for en ny samtale om et stort problem, der ikke handler om den enkelte, men om ledelsen og det organisatoriske.

Det er ikke holdbart for en arbejdsplads eller for den enkelte, når medarbejderne begynder at arbejde uden om systemet, eller når overarbejdstimer og sagsbunker begynder at hobe sig op uden udsigt til, at det bliver bedre.

Forskerne Nana Vaaben og Kristian Gylling Olesen fra Københavns Professionshøjskole har blandt andet undersøgt, hvordan politifolk oplever moralsk stress, når de er på arbejde, fordi de føler, de er kommet for langt væk fra at løse deres oprindelige kerneopgave.

Ledelsen skal på banen

For at løse udfordringerne er det væsentligt, at man går væk fra, at det er den enkeltes medarbejders problem til, at det er et ledelsesmæssigt og organisatorisk anliggende. Håbet er, at forskningsresultaterne kan være med til at åbne op for samtaler, så moralsk stress bliver et emne, man kan tale om på arbejdspladsen og få løst.

- Ledelserne og lederne har et ansvar og en afgørende rolle i at forebygge den moralske stress. Medarbejdernes samvittighed og følelsesmæssige engagement i arbejdet er et vilkår, man ikke bare kan se bort fra som leder. Det gør ledelse og organisering af arbejdet til en særdeles vanskelig opgave. Men der er ingen vej uden om, lyder det fra docent Nana Vaaben.

Politilederne føler sig også fastlåst

De politiledere, som forskerne har talt med i deres undersøgelse, fortæller, at de også kan føle, at de er oppe imod et fastlåst system, og at de kan genkende og forstå kollegernes frustrationer. De fortæller, at de også selv kan føle sig presset fra ledelseslag højere oppe i systemet.

- Vi skal helst undgå de moralsk stressede situationer, som politifolk oplever, bliver normen og accepteret som et vilkår i politiet. Det er et ledelsesmæssigt og organisatorisk anliggende at sørge for, at man ikke får dårlig samvittighed af at gå på arbejde. Ledelserne skal have større forståelse for, hvor vigtigt det er at fokusere på betydningen af selve kerneopgaven og det at kunne gøre en forskel. Det bør ikke kun være de velkendte økonomiske, politiske og resultatorienterede mål, som er styrende, afslutter Nana Vaaben og Kristian Gylling Olesen. ■

Politiforbundet:

Et opgør med uacceptable vilkår

I Politiforbundet ser man med stor alvor på, at politifolk føler frustration og mister arbejdsglæden, når de oplever, at deres arbejde i højere grad er styret af måltal og registrering end at gøre en forskel og hjælpe borgerne.

- Der er i den grad brug for et opgør med arbejdsformen i politiet. Det er ikke holdbart, at kollegerne føler, de skal arbejdet rundt om systemet og gang på gang får at vide, at det er et vilkår, der ikke kan ændres, lyder det fra forbundsformand Heino Kegel. Han efterlyser handling fra arbejdsgiver og fra politisk side.

TEKST STINE SVARRE GAARDHØJ

Da forbundsformand Heino Kegel blev valgt i januar 2021, var det med løftet om at gøre op med de mange usunde vilkår, som præger politiet.

- Et vilkår er aldrig et vilkår, hvis det er usundt. Dem er der desværre en del af i politiet. Desværre hører vi bare alt for ofte, at sådan er det bare, og det kan der ikke ændres på. Men det kan og det skal der, siger Heino Kegel.

- Der er bare ting, vi i politiet tager for givet, hvor andre ville stoppe op og spørge: Hvor er fornuften? Det er ikke sådan, man gør andre steder i samfundet. Det skal vi turde gøre op med. Også arbejdsgiveren, siger han.

Et af de usunde vilkår er såkaldt moralsk stress. Ny forskning om moralsk stress i politiet viser, at der er en udfordring i den måde, politiet arbejder på. Politifolk oplever, at de er kommet for langt væk fra kerneopgaven og føler de laver "forkerte" arbejdsopgaver. De har en oplevelse af, at deres arbejde tilrettelægges efter en jungle af vejledninger, actioncards og tidsfrister frem for at hjælpe borgerne. Derfor begynder de at arbejde "rundt om" systemet og finde nye måder at løse opgaverne på for at kompensere og for at løse, hvad de vurderer som

Heino Kegel, forbundsformand

de "rigtige" opgaver. Politifolkene oplever også at få dårlig samvittighed over for borgerne, som de ikke føler, de kan hjælpe ordentligt. Dermed opstår der, forskerne kalder, for moralsk stress.

- Alle alarmklokker ringer, og nu har vi forskning, der viser, at den er helt gal. Vi må ikke acceptere, at dygtige og dedikerede politifolk mister arbejdsglæden og måske vælger at forlade politiet i frustration over nogle arbejds-vilkår, som virker åbenlyst forkerte, siger en bekymret formand i Politiforbundet.

Han fortsætter:

- Det er ikke nyt, at politifolk oplever frustrationer omkring registrering og måltal, der skal se pænt ud i Rigspolitiets excelark, men som ofte ikke giver mening. Vi skal passe på med, at politifolk kommer til at arbejde i systemet for systemets skyld. Politiforbundet har længe påpeget, hvor demotiverende og ødelæggende det er, når måltalsregimet spænder ben for kollegernes arbejdsglæde, trivsel og ønske om at gøre en forskel, lyder det fra Heino Kegel og fortsætter:

- Der er heller ikke noget nyt i, at politifolk hører politikere og de øverste ansvarlige for politiet melde ud, at det kan man sagtens klare, og så ved de samtidig godt, at det mildt sagt er en sandhed med modifikationer, og at der hverken er tid eller ressourcer til andet end at henlægge sager eller lave systemer, som får det til at se ud som om, man arbejder med sagen uden dog reelt at

gøre det, fordi tiden ikke er der. Så brænder kollegerne stille og roligt ud eller bliver desillusionerede eller finder en vej udenom. Det skal vi have gjort noget ved.

Et ledelsesmæssigt ansvar

Forbundsformanden efterlyser handling fra arbejdsgiver og politisk side. Han mener, forandringerne skal komme fra øverste sted, hvis det skal slå igennem i hele organisationen.

- Vi skal tage advarslerne seriøst og komme i gang med at forebygge moralsk stress og tage vare på medarbejdernes arbejdsvilkår, før det er for sent. Vi hverken kan eller vil acceptere dårlige vilkår, siger Heino Kegel.

Forskerne bag undersøgelsen peger på, at man skal væk fra, at moralsk stress er den enkelte medarbejders problem, men at det er ledelserne i politiet, der har en afgørende rolle i at forebygge, at den opstår. Ledelserne skal have større forståelse for, hvor vigtigt det er at fokusere på betydningen af selve kerneopgaven og det at kunne gøre en forskel.

- Lad os holde fast i, hvad forskerne peger på, nemlig at udfordringerne med moralsk stress er en organisatorisk- og ledelsesmæssig udfordring, og dermed skal den også løses på øverste niveau og ikke hos den enkelte medarbejder eller i den enkelte afdeling. Nu må vi snart se nogle reelle forandringer, efterlyser forbundsformanden. ■

”

Lad os holde fast i, hvad forskerne peger på nemlig, at udfordringerne med moralsk stress er en organisatorisk- og ledelsesmæssig udfordring, og dermed skal den også løses på øverste niveau og ikke hos den enkelte medarbejder eller i den enkelte afdeling.

Tidligere politimand fortæller om livet med PTSD

”Det fragmenterede sind” er en fortælling om, hvordan mentale traumer sætter dybe spor i hverdag og familieliv, men også om teknikker og metoder til at komme videre med sit liv, når man er ramt af PTSD.

I bogen følger vi Christian Niensens rejse fra en barndom i misbrugets skygge, videre til fire år i udlandet som dykkerinstruktør, uddannelsen som erhvervsdykker i Søværnet, et årti ved politiet, tre hårde år med arbejdsrelateret PTSD og til sidst seks år som dykkertechniker ved Frømandskorpset.

Udover skelsættende oplevelser med dykning og arbejdet som politimand, følger vi processen i samfundet, når man bliver diagnosticeret med alvorlig arbejdsrelateret PTSD. Samtidig er bogen en positiv fortælling om det danske velfærdssystem og det sikkerhedsnet, der er spændt ud under hele befolkningen.

Om at være så mentalt knækket, at hver dag føles som den sidste, og alligevel komme videre med et nyt liv.

Bogen er også et opslagsværk om de teknikker og metoder, der hjalp Christian Nielsen tilbage fra ”helvede”, samt et helt unikt indblik i, hvad det kræver at blive rask igen.

Det fragmenterede sind

Af Christian Nielsen

Forlag: Trident Mind Publishing

Jagten efter den afgørende detalje

Hvordan er det at finde den detalje, som er med til at fælde en drabsperson?

Hvordan er det at overse noget på et gerningssted, som kunne have været afgørende?

Som kriminaltekniker gennem næsten 32 år har Bent Hytholm Jensen været tættere på menneskelig ondskab end de fleste. Han har været med til at gennemse hundrevis af gerningssteder for at finde de kriminaltekniske spor, der skulle til for at løse sagen.

I bogen ”Djæveln ligger i detaljen” gennemgår Bent Hytholm Jensen den værktøjskasse, han har brugt i sit arbejde – lige fra video- og fotodokumentation, sikring af spor efter fingeraftryk, blod, dna, sål- eller dækaftryk til mikroskopet, der tages i brug, når værktøjsspor, patronhylstre og projektiler skal undersøges for detaljer.

Bent Hytholm Jensen fortæller om de helt særlige sager, hvor han er blevet sendt på internationale opgaver for at hjælpe med at identificere ofre – for eksempel efter branden på Scandinavian Star, krigsforbrydelser i Rwanda eller tsunamien i Thailand.

Djæveln i detaljen

Af: Bent Hytholm Jensen

Forlag: Lindhardt og Ringhof

NY PODCASTSERIE:

Forebyg forbyrdelsen!

Podcast: Hvordan bekæmper man kriminalitet, før den opstår?

Det gør et panel af eksperter lytterne klogere på i Det Kriminalpræventive Råds podcastserie ”Forebyg forbyrdelsen!”.

I hvert afsnit tager vært Sally Jensen, pressemedarbejder i Det Kriminalpræventive Råd, hul på et nyt emne. Et skiftende panel kommer med bud på, hvordan man kan forebygge vold, tyveri, IT-kriminalitet, voldtægt og andre forbrydelser. Problemernes omfang bliver vendt, og panelet kommer med perspektiver og reelle løsninger, der kan nedbringe kriminaliteten og øge trygheden i samfundet.

Første podcast i serien beskæftiger sig med voldtægt eller voldtægtsforsøg. Hvert år udsættes 11.800 kvinder for voldtægt eller voldtægtsforsøg. En nylig rapport fra Aarhus Universitet viser, at der blandt unge florerer alvorlige voldtægtsmyter, og at der større risiko for, at man begår voldtægt eller bliver udsat for det, hvis man tror på myterne. Panelet debatterer, hvorfor mytepunktering er et vigtigt redskab til at forebygge voldtægter.

”Forebyg forbyrdelsen!”

Vært: Sally Jensen

Produceres af: Det Kriminalpræventive Råd

**POLITI-
UDDANNELSEN
SOM
POLITISK
FEJLBESLUTNING**

FAGLIGT INDSPARK

VED ADAM DIDERICHSEN, POLITIFORSKER OG LEKTOR
VED KØBENHAVNS PROFESSIONSHØJSKOLE

Beslutningen om at nedlægge politiets professionsbacheloruddannelse og erstatte den med en basisuddannelse var uigennemtænkt og dårligt forberedt. Konsekvensen blev, at dansk politi aldrig fik gennemført det kompetenceløft, der oprindeligt var en væsentlig del af politireformen i 2007. **På den lange bane har beslutningen skabt et voksende og stadig uløst problem** med en politistyrke, der ikke har de fornødne kompetencer til at håndtere aktuelle og fremtidige politiopgaver på et tilfredsstillende niveau.

Der findes politiske fejltagelser, der bliver til store sager eller skandaler, og som ingen derfor reelt er i tvivl om, netop er fejltagelser. Og så findes der andre fejltagelser som, selvom de har store konsekvenser og omkostninger, ikke bliver almindelig erkendt som sådan – og som derfor heller ikke bliver til en større offentlig diskussion.

Den politiske beslutning i 2015 om at forkorte og dermed forringe politiuuddannelsen hører til i den sidste kategori. Der var i ordets egentlige forstand tale om en panikbeslutning, truffet i en situation med betydeligt pres på Danmarks ydre grænser. Den var uigennemtænkt og dårligt forberedt og havde som konsekvens, at dansk politi aldrig fik gennemført det kompetenceløft, der oprindeligt var en væsentlig del af politireformen i 2007.

I et mere langsigtet perspektiv skabte den et voksende og stadig uløst problem med en politistyrke, der ud fra politiets egne analyser ikke har de fornødne kompetencer til at håndtere aktuelle og fremtidige ordens-, sikkerheds- og kriminalitetsproblemer på et tilfredsstillende niveau.

Enhver beslutning har omkostninger både i form af direkte omkostninger og i form af de andre ting, man så ikke kan gøre. En væsentlig del af omkostningerne ved forringelserne af politiuuddannelsen ligger således i de ting, der ikke blev til noget, herunder i særdeleshed de mål, som lå til grund for indførelsen af professionsbacheloruddannelsen.

Behov for udviklingsorienterede politifolk

Politireformen i 2007 blev oprindelig skitseret af det såkaldte Visionsudvalg og sigtede både mod en effektivisering af politiet og mod at ruste politiet til at imødegå fremtidige kriminalitetstrusler. Hvad angår uddannelsesområdet pegede udvalget på et behov for at hæve uddannelsens niveau, sikre kompetenceudvikling, imødekomme medarbejdernes ønsker til bedre uddannelse samt integrere grunduddannelsen i det eksterne uddannelsessystem.

Først og fremmest var (og er) behovet for et højere niveau i politiuuddannelsen begrundet i et hensyn til samfund og borgere i form af politiets muligheder for at løse fremtidige opgaver med den kvalitet, som borgerne må forvente. Det omfatter blandt andet politiets mulighed for at håndtere (fremtidige) komplekse kriminalitetsproblemer. Aktuelle eksempler kunne være international og grænseoverskridende kriminalitet samt

cyberkriminalitet, herunder økonomisk kriminalitet på nettet. Disse og tilsvarende opgaver fylder stadig mere i politiets samlede opgaveportefølje og er især for cyberkriminalitetens vedkommende i voldsom vækst. Det er samtidig områder, der ofte er både meget ressourcekrævende og fagligt udfordrende for politiet. Disse kriminalitetsområder stiller således krav om, at politiet som organisation erhverver sig nye kompetencer enten ved at hæve uddannelsesniveaut blandt politiuddannede eller ved at ansætte nye personalegrupper såsom akademisk uddannede medarbejdere – eller måske bedst ved at gøre begge dele på samme tid.

Det er i dag ikke tilstrækkeligt, at vi uddanner et politi, der har de fornødne kompetencer til at håndtere en liste over aktuelle kriminalitetsudfordringer, for en sådan liste vil blive forældet lang tid før, nyuddannede politifolk er færdige med deres arbejdsliv. Der er snarere brug for at uddanne politifolk på en sådan måde, at de kan indhente ny faglig viden og omsætte den i forbedret praksis på et givent område, sådan at politiet løbende kan opdatere sin viden for at håndtere nye udfordringer.

Politifolk skal med andre ord have et udviklingsorienteret perspektiv på egen faglighed. Netop skærpede krav til udviklingsorientering er imidlertid et af kendetegnene ved en professionsbacheloruddannelse og er rent formel en af de definerende forskelle mellem dette og lavere uddannelsesniveauer.

Det var derfor også en vigtig grund til, at det netop var dette kvalifikationsniveau, der blev valgt, da politiet efterfølgende skulle implementere Visionsudvalgets udkast til en uddannelsesreform.

Vigtigt at kunne tiltrække og fastholde kompetencer

Det bringer os til et andet vigtigt hensyn, nemlig politiets evne til at tiltrække og fastholde relevante kompetencer til løsning af disse nye opgaver. Det kræver en organisation, der er i stand til aktivt at opsøge nye kompetencer og tilbyde medarbejderne relevant efter- og videreuddannelse.

Den opgave bliver betydeligt nemmere, hvis politiets uddannelser integreres i det øvrige uddannelsessystem. Det gælder i forhold til det nationale (danske) uddannelsessystem, hvor akkreditering af politiets uddannelser giver politiuddannede de formelle forudsætninger for optag på for eksempel master- og kandidatuddannelser. Og det gælder på et europæisk plan, hvor optag på relevante udenlandske uddannelses tilbud forudsætter, at tidligere erhvervede uddannelser er akkrediteret inden for den fælleseuropæiske kvalifikationsramme.

”

Der er brug for at uddanne politifolk på en sådan måde, at de kan indhente ny faglig viden og omsætte den i forbedret praksis på et givent område, sådan at politiet løbende kan opdatere sin viden for at håndtere nye udfordringer.

Dette sidste punkt har særlig relevans for erhvervelse af kompetencer inden for meget specialiserede felter, hvor der ikke er relevante nationale tilbud.

Mulighed for fleksible karriereforløb

Endelig er der hensynet til politiets ansatte og især de politiuddannede. Visionsudvalgets oprindelige vurdering i 2005 var, at det i fremtiden ville blive stadig vigtigere med fleksible karrierer, dels fordi det ville blive et ønske blandt politifolk, dels fordi det ville muliggøre, at politiet kunne rekruttere relevante kompetencer blandt mennesker, der havde en anden baggrund end traditionel politifaglighed. Det skulle med andre ord både være muligt for en politiuddannet at søge ansættelse i eksempelvis en kommune og for politiet at rekruttere personer, der tidligere har arbejdet med kriminalitetsforebyggelse i kommunalt regi.

Det er klart, at sådanne sammensatte karriereforløb gøres lettere, hvis politiets uddannelser inkorporeres i det øvrige uddannelsessystem, sådan at man kan søge relevant efter- og videreuddannelse som led i overgangen fra en ansættelse til en anden.

Presset politisk situation

Officielt var begrundelsen om at erstatte professionsbacheloruddannelsen med en toårig basisuddannelse et ønske om at "fremtidssikre" politiuddannelsen. Justitsministeriet kunne endda forsikre, at der ikke "ændres [...] på kvaliteten af uddannelsen".

Det er umuligt at forstå beslutningen uden at inddrage den konkrete historiske kontekst, hvor den blev truffet. Således var der i ordets egentlige og bogstavelige forstand tale om en panikbeslutning, som blev truffet i al hast i den meget pressede, politiske situation, der opstod under flygtningekrisen i efteråret 2015. Krisen synes at kalde på resolut handling, som kunne bringe situationen under kontrol.

Imidlertid var dansk politi i forvejen stærkt belastet af bevogtningsopgaver efter terrorangrebet i København tidligere samme år, og det var vanskeligt at se, hvordan politiet skulle kunne finde ressourcer til en forstærket grænsebevogtning, der med stor sandsynlighed ville komme til at strække sig over længere tid.

En meget væsentlig grund til forringelsen var således et ønske om at kunne uddanne nye politifolk på kort tid, snarere end et ønske om at fremtidssikre uddannelsen.

Begivenhederne i 2015 satte sig også markante aftryk i den indholdsmæssige toning, der indgik som en del af den samlede beslutning. Således understreges det i flerårssaftaleteksten, at de beredskabsmæssige og bevogt-

ningsmæssige aspekter af politiuddannelsen skal opprioriteres, ligesom skydeundervisningen skal styrkes.

Beslutning truffet uden analyser eller evalueringer

Hvis man ser på det faktiske indhold i beslutningen, synes den politiske vurdering derfor ikke blot at have været, at der var brug for flere politifolk, men også at der var behov for et mere beredskabsorienteret politi, der godt kunne have en kortere uddannelse.

Denne grundlæggende ændring af politiuddannelsens længde, niveau og indhold blev gennemført uden nogen nærmere analyse af politiets langsigtede kompetencebehov eller af de opgaver, som politiet måtte forventes at skulle løse i et perspektiv, der rakte ud over de øjeblikkelige beredskabsmæssige udfordringer.

Der var ikke engang gennemført nogen nærmere analyse, som kunne godtgøre antagelsen om, at den nye basisuddannelse ville være tilstrækkelig til at give politifolk de kompetencer, der ville være nødvendige for at håndtere terrorudfordring og flygtningekrise. Da man aldrig havde evalueret professionsbacheloruddannelsen, var det heller ikke afklaret, om denne uddannelse måske netop gav politifolk de kompetencer, de havde brug for i den aktuelle situation, eller om der var behov for at ændre dens kompetenceprofil.

Hertil kommer, at man ikke engang havde afklaret ordentligt, om det ville være muligt at øge optaget på den daværende professionsbacheloruddannelse, hvilket vel ellers ville være oplagt, hvis man ønskede at uddanne flere politifolk.

Der var med andre ord tale om politisk frihåndstegning i en paniksituation, hvor man ikke havde taget sig tiden og den fornødne omhu til at sikre sig et ordentlig beslutningsgrundlag.

Efter- og videreuddannelse som alibi

Samtidig blev beslutningen kædet sammen med en grundlæggende og – i hvert fald på papiret – ganske ambitiøs ændring af politiets efter- og videreuddannelsessystem. Således skulle der angiveligt gennemføres obligatoriske efter- og videreuddannelse, der udover politifaglige specialistuddannelser som for eksempel livvagt eller hundefører også skulle omfatte ”specialiserede diplomuddannelser”. Sidstnævnte ville, ud over at styrke specialistkompetencer, også være en måde at løfte politifolk til bachelorniveau og kunne derfor tjene som en slags erstatning for professionsbacheloruddannelsen.

I det hele taget fungerer efter- og videreuddannelse i aftaleteksten som et alibi for de øvrige forringelser og som en legitimering af, at der i virkeligheden er tale om en ”fremtidssikring” og dermed en forbedring.

Også på dette punkt er det imidlertid tydeligt, at beslutningen blev truffet på et utilstrækkeligt grundlag. Eksempelvis synes hverken retspolitikere eller embedsmænd i Justitsministeriet at have gjort sig klart, at der ikke fandtes (og fortsat ikke findes) nogen uddannelsesinstitution i Danmark, der ville kunne udbyde og drive de nævnte diplomuddannelser. Professionshøjskolerne har ikke det fornødne politifaglige miljø, og Politiskolen kan rent formelt ikke udbyde diplomuddannelser, da den som konsekvens af omlægningen af grunduddannelsen ikke længere er en uddannelsesinstitution på bachelorniveau. Der blev heller ikke gennemført nogen ordentlig analyse af, om det overhovedet ville være muligt eller realistisk for politiet at gennemføre et massivt efter- og videreuddannelsesløft i en situation, hvor man var meget presset på ressourcer.

Uddannelse kræver et langsigtet perspektiv

Det er på mange måder i dag tydeligere end nogensinde, at dansk politi har brug for et kompetenceløft. Det gælder nye komplicerede kriminalitetstyper, og det gælder nye krav til politiets faglighed inden for såvel nye som traditionelle kriminalitetsformer, hvor der i den senere tid har været særlig opmærksomhed på seksualforbrydelser samt politiets afhørings- og efterforskningskompetencer. Det synes at vise, at i hvert fald dele af målene bag professionsbacheloruddannelsen fortsat er relevante.

Der burde i sin tid have været embedsmænd i Rigspolitiet og Justitsministeriet, som havde peget på de langsigtede konsekvenser af en forringelse af uddannelsen, og som havde haft blik for helt oplagte problemer ved for eksempel den planlagte omlægning af politiets videre- og efteruddannelse. Og som måske også havde haft tilstrækkeligt med indsigt i uddannelsesspørgsmål til at forstå, at netop uddannelser, om noget, forudsætter et langsigtet perspektiv, og derfor ikke egner sig til planlægning og revidering ud fra dagsaktuelle behov. ■

Denne artikel er et sammendrag. Hele artiklen, der forholder sig kritisk til beslutningen om at nedlægge professionsbacheloruddannelsen, kan læses i sin fulde længde (12 sider) i tidsskriftet *Samfundsoøkonomen* 1/2022 på djoef-forlag.dk

”

Denne grundlæggende ændring af politi-uddannelsens længde, niveau og indhold blev gennemført uden nogen nærmere analyse af politiets langsigtede kompetencebehov eller af de opgaver, som politiet måtte forventes at skulle løse i et perspektiv, der rakte ud over de øjeblikkelige beredskabsmæssige udfordringer.

”

Der burde i sin tid have været embedsmænd i Rigspolitiet og Justitsministeriet, som havde peget på de langsigtede konsekvenser af en forringelse af uddannelsen.

”

Således var der i ordets egentlige og bogstavelige forstand tale om en panikbeslutning, som blev truffet i al hast i den meget pressede, politiske situation, der opstod under flygtningekrisen i efteråret 2015.

I en debat på dette års **Folkemøde på Bornholm** sætter Politiforbundet fokus på politiets basisuddannelse og spørger ”**Er dansk politi for dårligt uddannet?**”. I panelet er blandt andre forbundsformand Heino Kegel og politiforsker Adam Diderichsen samt rigspolitichef Thorkild Fogde.

DEN PROSTITU- TUEREDES DØD

TEKST PH.D. FREDERIK STRAND,
MUSEUMSLEDER VED POLITIMUSEET
FOTO POLITIMUSEET

Var der en ny udgave af Jack the Ripper på spil i København i 1909? Beboerne i indre by var i hvert fald skræmte, efter en prostitueret kvinde, Ane Marie Pedersen, blev bragt til Frederiks Hospital med snit i halsen og et opskåret underliv. **Det lykkedes opdagelsespolitiet at finde frem til drabsmanden** – en finsk søfyrbøder. Men var han en copycat?

Den 27. februar 1909 blev den 34-årige kvinde Ane Marie Pedersen bragt ind på Frederiks Hospital i København. Hun var tilføjet et snit i halsen og skåret op i underlivet. En kirurg kæmpede i længere tid for hendes liv. Nogle timer efter ankomsten til hospitalet afgik hun ved døden af sine sår.

Sagen var bestialske og uhyggelig, hvilket naturligvis ikke mindst skyldtes, at Ane Marie Pedersen var skåret i underlivet. Det tydede på en pervers, måske sindssyg, person – og havde en vis lighed med de berygtede Jack the Ripper-drab, der nogle år tidligere havde fundet sted i London. Her var ofrene også blevet sprættet op – derfor tilnavnet Ripper, opsprætter.

Var en ny Jack the Ripper på spil i København, eller gjorde andre forhold sig gældende?

Beboerne i Borgergade, et fattigt kvarter i det indre København, var i hvert fald opskræmte, og opdagelsespolitiets souschef iværksatte en øjeblikkelig afhøring af beboerne i området, ligesom man naturligvis så nærmere på offeret for forbrydelsen.

Offeret var kendt af politiet

Den myrdede og skamferede kvinde var, viste det sig, i forvejen kendt af politiet. Knap 10 år tidligere – i 1900 – var hun i Ålborg blevet idømt fem dages fængsel på vand og brød, og dertil blev hun betegnet som et "Fruentimmer", der havde "søgt Erhverv ved Utugt formedelst 50 Øre -1 Kr. pr. Kunde". Man må altså formode, at Ane Marie Pedersen ernærede sig ved prostitution og tidligere havde tilhørt gruppen af såkaldt offentlige fruentimmere.

Systemet med de offentlige fruentimmere – eller bordelsystemet – var ved lov blevet indført i 1874 af hygiejniske årsager. Man frygtede veneriske sygdomme, det vil sige kønssygdomme, og særligt syfilis. En prostitueret, eller et offentligt fruentimmer, skulle være registreret og møde op hos politiet to gange om ugen, hvor hun blev undersøgt af en læge. I København foregik undersøgelsen på Vestre Hospital, det senere Rudolph Berghs Hospital.

Skandale i sædelighedspolitiet

Som udgangspunkt skulle de offentlige fruentimmere tage bolig i et offentligt hus, altså et bordel. Bordellet blev underlagt det III. Politiinspektors kontrol. III. Inspektorat benævntes også sædelighedspolitiet. I løbet af 1890'erne og starten af 1900-tallet opstod der imidlertid en omfattende debat omkring de offentlige bordeller. Mange mente, at det var umoralske steder, som intet civiliseret samfund burde huse. Kvinderetsforkæmpere kastede sig ind i sagen på de offentlige fruentimmeres side, idet de sammenlignede deres tilstand med en form for moderne slaveri. Hertil kom, at sædelighedspolitiet i 1890'erne blev involveret i en større skandale, da det viste sig, at flere af betjentene havde taget mod bestikkelse fra de prostituerede. Bestikkelsen havde både bestået i penge og fysiske tjenesteydelser. Sagen mundede ud i, at sædelighedspolitiets chef begik selvmord.

Alfonser og farlige kunder

På baggrund af den megen kritik og de eskalerende skandaler blev de offentlige bordeller, med den såkaldte oktoberlovs ikrafttræden, afskaffet i 1906. Der eksisterede nu ikke længere offentlige fruentimmere. Det var dog ikke ulovligt at leve af utugt, hvis man blot havde et lovligt erhverv ved siden af. Mange af de tidligere offentlige fruentimmere blev derfor gadeprostituerede og måtte finde deres kunder på tilfældige beværtninger og andre snuskede steder.

I flere henseender var dette langt fra en forbedring af de prostitueredes vilkår – snarere tværtimod. Hvor mangelfuldt politiets tilsyn end havde været tidligere, havde der dog været en form for sikkerhed ved ordensmagtens tilstedeværelse på bordellerne. Kvinderne fristede nu en kummerlig tilværelse, hvor de var overladt til alfonser og til tider særdeles farlige kunder, der ikke regnede kvinderne for meget. De var jaget vildt uden nogen form for sikkerhedsnet, og i tiårene efter oktoberlovens ikrafttræden så man flere drab på prostituerede. I forlængelse heraf må det tilføjes, at der var et omsiggribende spiritusforbrug i samfundet på dette

tidspunkt – og det i et omfang, der slet ikke kan sammenlignes med i dag. Forbruget førte til utallige husspektakler og korporlige opgør. Almindelig vold var derfor også meget udbredt, hvilket de udsatte prostituerede kvinder ganske ofte fik at mærke, da mange af deres kunder tit var berusede.

Ane Marie Pedersen var en af disse kvinder, der var blevet fanget mellem den tidligere bordeldrift og det nye prostitutionssystem. Men hvem havde myrdet hende, og hvorfor var hun blevet skamferet? Forskellige forhør i området pegede på én bestemt mand, nemlig den 24-årige finske søfyrbøder Carl Emil Leanderson Malm, der lejede et værelse hos Ane Marie og hendes kæreste.

Nægtede drabet

Carl Malm var ustraffet i Danmark, men forskellige vidneudsagn pegede på ham som den, der sidst havde været sammen med Ane Marie, hvortil kom, at nogen beskrev ham som "kønsligt pervers i sit Samvær med Kvinder". Endelig hævdede flere, at Malm havde stået i et forhold til Ane Marie. Malm blev derfor indbragt til Station 3 med henblik på afhøring. Da han ankom til stationen, var han dog stærkt beruset og måtte sættes i en detentionscelle. Afruset benægtede han imidlertid enhver forbindelse til drabet på Ane Marie. En anden måtte være gået gennem hans værelse, der var den eneste adgang til gerningsstedet, og have begået drabet. Da man ikke havde mere håndfaste beviser, måtte man efterfølgende lade Malm gå.

Blodig lommekniv på natbord

Dagen efter kom Malm imidlertid igen i forhør hos opdagelsespolitiets souschef på politikammeret. Under denne afhøring var politiet langt bedre forberedt. Der var blevet taget gerningsstedsfotografier – hvilket var ganske nyt på dette tidspunkt – lavet minutiøse rids over gerningsstedet, og man havde gennemført lejligheden for at finde et eventuelt drabsvåben. Drabsvåbnet var imidlertid ikke at finde på gerningsstedet, men på bordet i Malms værelse fandt man en lille, blodig lommekniv, som efterfølgende blev analyseret, og →

→ politiet mente at kunne konkludere, at der var tale om gerningsvåbnet.

Mislykket voldtægt førte til drab

Nu sad Malm på mange måder i saksen. Forelagt beviserne forholdt han sig dog i de første timer afvisende, men endelig gik han da til bekendelse og forklarede det hændte: Han havde drukket cognac med Ane Marie på hendes værelse. Mens de sad der, fik han lyst til samleje med hende, hvilket de også havde haft tidligere. Malm mente i øvrigt, at "hun var villig". Pludselig blev der imidlertid pillet ved yderdøren til køkkenet, gennem hvilken der var adgang til hans værelse, og han skyndte sig derfor ind på sit eget værelse, idet de begge troede, at det var hendes kæreste, der kom hjem. Det var dog ikke kæresten, men en besøgende til Malm, som kom forbi. Besøget var ret hurtigt overstået, og Malm gik nu igen ind til Ane Marie. Her krævede han, at de fortsatte samlejet. Hun nægtede dog og satte sig kraftigt til modværge. Malm blev hidsig og rev hendes benklæder af, hvorpå han forsøgte at voldtage hende. Dette lykkedes ikke på grund af hendes voldsomme modstand, og han blev nu aldeles rasende og huggede hende gentagne gange i halsen med den lille lommekniv.

Ane Marie faldt om på gulvet med blodet styrtende ud af halsen. Ved dette syn blev Malm, hævdede han, grebet af angst for følgerne og snittede derfor den endnu levende kvinde op i underlivet, idet han ønskede, at forbrydelsen skulle pege i retning af forbrydelser, som tidligere var begået i udlandet – her tænkte han formentlig på Jack the Ripper-sagen.

I den efterfølgende retssag blev domstolen gjort opmærksom på det hensigtsmæssige i, at Malm blev mentalundersøgt, men da man dengang sjældent gjorde dette, tog retten "intet Hensyn til dette Ønske". Det kunne ellers have været interessant at vide lidt mere om Malms copycat-tendenser. Var der tale om en seriemorder in spe?

Kriminalteknisk gennembrud

I det hele taget blev retsprocessen hurtigt afsluttet, og dommen var overraskende mild, idet Malm blev dømt efter

straffelovens § 168 punkt 2 (Voldtægt mod berygtet Kvinde) og efter § 188 (forsætlig Legemsfornærmelse med Døden til Følge). Straffen lød på otte års tugthusarbejde samt udbringelse af riget. En prostitueret kvindes liv var ikke meget værd.

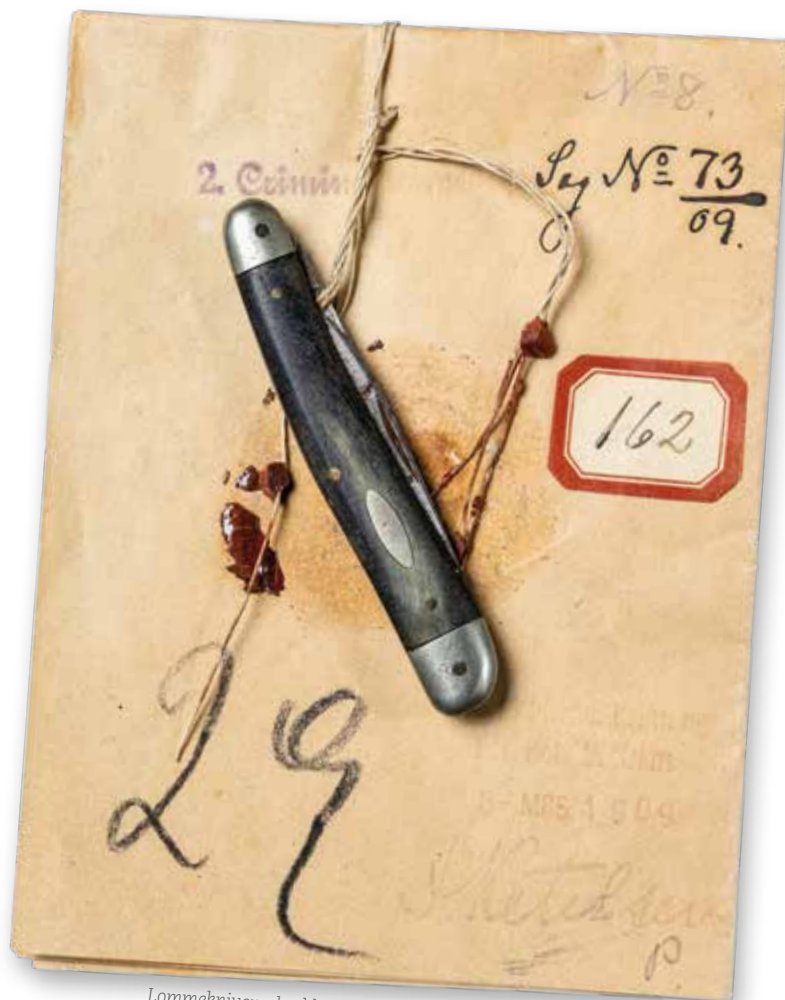
Sagen omkring drabet på Ane Marie Pedersen indskrev sig i øvrigt efterfølgende i den kriminaltekniske historie, idet gerningsstedsfotografierne blev optaget på en ny måde. Fotografen beskrev senere hændelsen således:

"Jeg husker den første gang, jeg var med til fotografering på et mordsted; det var en finsk sømand, der havde skåret halsen over på en prostitueret kvinde i en lejlighed i Borgergade; det var inde i et baghus i en meget gammel ejendom, lavt til loftet var der, og små

var rummene. Vi anvendte for første gang magnium uden at have særligt kendskab dertil. Jeg havde lagt en stor portion pulver i skålen, og ved antændingen lød et dommedagsdrøn; vi, der var til stede, troede, at hele huset ville falde sammen over os; det skete dog ikke; men jeg fik forbrændt min ene hånd ikke så lidt. Det vigtigste var dog, at fotografiet blev udmærket."

Lidt meningsfuldt kom der da ud af dette bestialske og hensynsløse drab på Ane Marie Pedersen. ■

Den 25. maj udkommer bogen "En stump genstand – danske drabssager" ved Kriminalforlaget. Bogen er skrevet af Frederik Strand og beskriver en række danske drabssager ud fra selve gerningsvåbnet.

Lommekniven, der blev brugt til at myrde Ane Marie Pedersen den 27. februar 1909. Foto: Kim Dang Trong

NYT FRA **POLITIFORBUNDET**

Stop forskelsbehandling af grønlandske politifolk

- Vi skal have **stoppet forskelsbehandlingen** af grønlandske politifolk

Politiforbundets formandskab vil have et opgør med mange års forskelsbehandling af grønlandske politifolk, hvor alt fra overenskomst til løsning af akutte udfordringer og arbejdsforhold trækkes i langdrag, når det rammer det danske Justitsministerium.

- Der er en række forhold, vi simpelthen ikke kan være bekendt, og som skal laves om. Især når det handler om tilgangen til kollegerne i Grønland. De bør behandles ligeværdigt, fastslår Heino Kegel og Michael Bergmann Møller.

TEKST NICOLAI SCHARLING
FOTO PRIVATFOTO

D

en 31. maj fik Politiforbundets formandskab, Heino Kegel og Michael Bergmann Møller, besøg af den ny justitsminister

Mattias Tesfaye.

Et af punkterne, som stod højt på dagsordenen, var behandlingen af politifolk i Grønland.

- Vi gjorde klart for ministeren, at der stadig sker en forskelsbehandling, og der er en udpræget følelse af at være mindreværdige, som vi simpelthen ikke kan være bekendt. Som så meget andet er det bare blevet accepteret som et vilkår, og vi ville sikre os, at ministeren hørte den grønlandske side af sagen, sat op mod hvad hans egne embedsfolk siger, fortæller forbundsformand Heino Kegel.

Ifølge ham og næstformand Michael Bergmann Møller, er udfordringer omkring grønlandske politifolks arbejdsbetingelser altid blevet forklaret med, at det er kompliceret, og derfor kan det ikke lige løses.

- Det betyder, at alting trækker i langdrag, når det rammer Justitsministeriet i Danmark, som har ansvaret på området. Det er en forklaring, som

danske politifolk aldrig ville acceptere, men når det handler om Grønland, er det åbenbart i orden. Det er tilsyneladende så fjernt, så vi i Danmark har været lidt ligeglade, bare vi fik en brugbar forklaring. Derfor går der årevis, før de får udmøntet overenskomster, og derfor er der nogle arbejdsforhold, som bare ikke er i orden, når man sammenligner med danske politifolk, supplerer Michael Bergmann Møller.

Dobbelt så mange sager som i Danmark

Formandskabet besøgte de grønlandske kolleger i slutningen af maj til en længe udsat rundtur på stationerne.

- Djæveln ligger i detaljen. Og det er i en række små detaljer, hvor forskelsbehandlingen er tydelig, og selvfølgelig fylder meget hos kollegerne. For det sender et signal om, at de er mindreværdige. Men vi skriver altså 2022, og kolonitiden er heldigvis forbi. Det skal vores generation så rydde op i, og vi skal i hvert fald ikke være et formandskab, som besøger Grønland, siger og lover alle de rette ting, og så glemmer dem igen, når vi lander i København, fortæller Heino Kegel.

Det var formanden for Grønlands

Politiforening, Bjørn Bjerregaard, som havde inviteret formandskabet på rundtur i Grønland, så Heino Kegel og Michael Bergmann Møller kunne møde de grønlandske kolleger, politielever og mødes med den øverste ledelse af politiet i Nuuk.

Herunder også møde politifolk, som

er på stationer, der er isoleret langt fra øvrige byer.

- Vi var virkelig imponerede af den måde, som såvel politiforening som politifolk og ledelse arbejder benhårdt for at få arbejdet til at hænge sammen og levere den bedste service under meget svære vilkår, siger Heino Kegel.

Han henviser blandt andet til, at politiet i Grønland modtager forholds- mæssigt dobbelt så mange sager som i Danmark, og at 50 procent af sagerne handler om personfarlige forhold eller sædelighedssager.

- Det er voldsomme hændelser og oplevelser, de udsættes for, og det skaber en naturlig bekymring i forhold til at udvikle PTSD, siger forbundsfor- manden.

Svært at holde på politifolk

Grønland har selvstyre, men forsvar og politi er undtaget og sorterer under de danske ministerier. Der er 138 politifolk i landet, hvor afstanden til nærmeste politistation og assistance kan svare til afstanden mellem København og Paris. Det betyder, at politifolkene ofte må kunne klare alting selv uden at regne med hjælp og bistand fra kolleger.

- Og det er altså voldsomme sager, de står med. Det kan godt være, at de er to politifolk i samme by, men det betyder ikke, at de kan holde fri på skift, og de

bliver udsat for virkelig hårde ting. Der mangler støtte, ordentlig betaling som flugter med kravene, og i det hele taget har de arbejdsmiljømæssige forhold, som vi aldrig ville acceptere i Danmark, siger Michael Bergmann Møller.

- Det utrolige er, at det her ikke er nyt. Det er faktisk blevet sagt og fortalt i flere år, men så sker der ikke så meget mere, fordi alt trækker ud. Det er heller ikke noget under, at det er svært at holde på politifolk i Grønland. Dels fordi arbejdet er så krævende, der er rift om politifolk til andre arbejdspladser, arbejdet har lavere status, end vi kender det herhjemme, og lønnen opleves ikke som attraktiv i et land med noget højere priser på dagligvarer end i et dansk supermarked, siger forbundsformand Heino Kegel.

Manglen på politifolk løses blandt andet ved hjælp af reservebetjente, som blot har en uges uddannelse og får en relativt lav timeløn og ikke har politimyndighed.

40 timers arbejdsuge

Grønlandske politifolk har en 40-timers arbejdsuge efter den statslige overens- komst i landet. Det vil sige, at politi- folkene i princippet arbejder 3,5 uger mere om året end deres danske kolle- ger med 37-timers arbejdsuge. Alligevel honoreres den ekstra tid ikke.

- Jeg kan godt forstå, at det, og en række andre områder, opleves som uretfærdigt og som forskelsbehandling. Det kan godt være, at der er nogle historiske forklaringer og særlige omstændighe- der, som gør, at det er sådan. Men det betyder ikke, at det skal være et fremad- rettet vilkår. Forskelsbehandling er ikke et vilkår. Men det er en oplevelse, som rigtigt mange grønlandske kolleger har. Det er som om, at man i årevis har holdt dem hen med snak og sendt et signal om, at de er mindre værd end deres danske kolleger, fastslår Heino Kegel.

Manglende normativ og OK20

Blandt de punkter som formandska- bet har med hjem og vil rejse over for arbejdsgiveren er:

- Manglende normativ, som betyder at Grønland mangler politifolk og res- sourcer til forsvarlig politidækning.
- OK20 som endnu ikke er landet.
- Generelle løn- og ansættelsesvilkår – herunder lokalløn.
- Ny arbejdstidsaftale.
- Arbejdsmiljøvilkår, herunder fokus på de særlige belastende arbejdsop- gaver. ■

Besøg på Qegertarsuaq Politistation, fra venstre Bjørn Bjerregaard, Michael Bergmann Møller, Heino Kegel og Hans-Jakob Frederiksen sammen med de to politifolk og reservebetjenten på stationen.

Grønland:

2.160.000 kvadratkilometer = over 50 gange Danmarks størrelse.
56.000 indbyggere fordelt på 17 byer og 55 bygder.

Politiet:

Politimester Bjørn Bay.
Chefpolitiinspektør Jørgen Harlev.
19 politistationer.
138 politifolk.
15 politistuderende.
11 reservebetjente på fuld tid.
31 reservebetjente deltid.
96 deltidsansatte kommune- fogeder.
11 jurister.
56 administrative funktioner.

Forskning:

Korte træningspas sænker sygefraværet

Hvis alle danske arbejdspladser indfører såkaldte småøvelser i arbejdstiden, kan man potentielt forebygge 13 procent af det lange sygefravær i Danmark – det vil sige fravær i over 30 dage.

Sådan lyder konklusionen på et nyt studie fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø (NFA), der har undersøgt 70.000 danskers arbejdsmiljø og helbred. Korte træningspas i arbejdstiden kan derfor være en rigtig god investering for danske arbejdspladser, skriver magasinet Arbejdsmiljø.

– Vores forskning viser, at småøvelser på arbejdspladsen er et vigtigt supplement til mere traditionelle arbejdsmiljøindsatser. Den sætter en tyk streg under den gavnlige effekt, fysisk træning på arbejdspladsen har for medarbejderne, siger Lars L. Andersen, der er professor på NFA og har stået i spidsen for undersøgelsen.

I Midt- og Vestjyllands Politi har man allerede investeret i såkaldt mikrotræning (billedet). Det kan du læse om i DANSK POLITI nr. 2/2022 eller på dansk-politi.dk.

Justitsminister til politiledere:

Giv politiet et ansigt!

- Vi skal som samfund og demokrati være glade for, at vi har kritiske medier og en kritisk befolkning, der stiller spørgsmål og kræver svar af dem, der har magten. Det er et vilkår, man som politiker og som offentlig leder skal acceptere. Men det er i den forbindelse vigtigt at give magten et ansigt – at man som myndighed ikke gemmer sig bag en standardskrivelse eller en anonym telefonsvarer.

Sådan lød budskabet fra justitsminister Mattias Tesfaye, da han i slutningen af maj gæstede Politilederforeningens medlemsmøde, hvis tema var fremtidens politi.

Hér lovede han, at han ville arbejde for mindre detailstyring af den offentlige sektor, herunder politiet, hvis politiet til gengæld står på mål for egen faglighed og prioriteringer, så han ikke skal stå og forsvare politifaglige skøn i Folketingssalen eller i medierne.

- Jo mere det er mit ansigt, der er på, desto mere kommer der et politisk ansigt på politiet. Jeg har brug for, at I træder et skridt frem og etablerer et rum til debat om politiets faglighed og et rum, hvor det er i orden at begå fejl, for det gør vi alle, men hvor man tager fat i fejlene og lærer af dem. Giver I håndslag på det, tror jeg også, at I får den fedeste arbejdsplads og borgerne det bedste politi, lød opfordringen fra Tesfaye, der tilføjede, at der i den seneste flerårsaftale netop lægges op til mere plads til lokal ledelse og til politifaglighed og dermed mindre detailstyring.

- Vi politikere skal træde et skridt tilbage, men det kræver så også, at I træder et skridt frem og leder, sagde justitsministeren.

Forbundsformand:

Stå på mål for politifagligheden

- **Vi skal investere** klogt og langsigtet i fremtidens politi. Stå på mål for politifagligheden – også udadtil, turde tænke nyt, stille krav og sige nej, når politiske ideer undergraver politifagligheden med for eksempel en forringet politiuddannelse eller politisk detailstyring. Det kræver et nyt mindset, men også en arbejdsgiver og en politiledelse, som trænger igennem, insisterer og kræver politifagligheden i spil.

Sådan sagde forbundsformand Heino Kegel til de over 200 politiledere, der deltog i Politilederforeningens medlemsmøde i Middelfart i slutningen af maj, og hvor temaet var fremtidens politi.

- Vi skal åbne os for forskning, viden og læring udefra. Vi skal gøre op med vane- og kassetænkning. Vi skal udvikle og gøre politiet til en endnu bedre og endnu mere attraktiv arbejdsplads, der investerer i og passer på sine ansatte, slog Heino Kegel blandt andet fast.

Øget risiko for depression, hvis dit job er følelsesmæssigt krævende

Ny forskning fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø (NFA) indikerer, at ansatte, der har høje følelsesmæssige krav i deres arbejde som eksempel-

vis politifolk, læger og socialrådgivere, har en øget risiko for at udvikle en depression, der resulterer i hospitalsbehandling.

To forskellige studier viser, at for hver gang der er 100 personer med et arbejde med lave følelsesmæssige krav, der bliver ramt af depression, vil der være henholdsvis 132 eller 119 procent, der rammes af depression i gruppen, som har et arbejde med høje følelsesmæssige krav.

Forskerne har haft adgang til registre med personer, der har været behandlet for deres depression i det offentlige system. Fremadrettet vil der være brug for flere studier, som bekræfter en sammenhæng – også for tilfælde af depression, der ikke er blevet behandlet, før der definitivt kan konkluderes noget.

Det oplyser seniorforsker Ida E. H. Madsen til nfa.dk.

Det sker hos naboerne

Norsk politiforbund ønsker en generel bevæbning af politiet

Mens politiet i Danmark er bevæbnet, er norske politifolk det som udgangspunkt ikke – kun i særligt farlige situationer. Et magtmiddeludvalg er dog ved at se på, om norsk politi i fremtiden skal være generelt bevæbnet.

I det norske politiforbund, Politiets Fellesforbund, er holdningen klar: Medlemmerne skal have en tjenestepistol med på arbejde hver dag.

- Sikkerhed er nøgleordet. En generel bevæbning er vigtig for befolkningens sikkerhed. Den kan bidrage til at begrænse eskaleringen i visse situationer og sikre en hurtigere responstid (...) En generel bevæbning vil kunne øge politimobiliteten og sørge for, at politifolkene har fokus på opgaven og situationen og ikke skal bevæge sig hen til bilen for at låse våbenskabet op. Og måske vigtigst: Generel bevæbning vil bidrage til tryghed for den enkelte polititjenestemand eller -kvinde. Politiet løber henimod det,

andre løber væk fra, siger Morten Mossin, der er politisk rådgiver i Fellesforbundet, til pf.no.

Magtmiddeludvalget vil i løbet af efteråret fremlægge sin indstilling til den norske justitsminister.

FOTO: FONNELAND

DUP's årsberetning 2021: Lille fald i antallet af klager

Hvert år udgiver Den Uafhængige Politiklagemyndighed en årsberetning, som behandler det foregående års sager og udvikling i forhold til tidligere år. Politiforbundets ekspert i klagesager, Jan Hempel, peger på, at årsberetningen for 2021 følger tidligere års udvikling, og at der ligesom tidligere er ganske få sager, hvor der udtales kritik mod en polititjenestemand.

TEKST STINE SVARRE GAARDHØJ
FOTO JAKOB BOSERUP

Er der noget i årsberetningen, du har bidt særligt mærke i?

- Der er ikke noget overraskende i årsberetningen for 2021. Den fortsætter samme tendens, som vi har set i de seneste 10 år. Dog er det samlede antal klager over politiet ikke steget i 2021 i forhold til 2020. Corona kunne godt spille en rolle, men det er blot et bud. Gennem de seneste 10 år er antallet af klager vokset år for år. Vi lever nok i et klagesamfund, og det er blevet nemmere eller mere tilgængeligt at sende en klage afsted.

Opfører politifolk sig dårligere?

- Der er intet, der peger på, at politifolk opfører sig dårligere eller værre end tidligere år. Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at på trods af at antallet af klager stiger hvert år, så bliver der sjældent rejst kritik. Den Uafhængige Politiklagemyndighed har i 2021 kun udtalt kritik i 3,1 procent af adfærds-

klagerne, hvilket svarer til 15 sager i alt. Ligeledes har Den Uafhængige Politiklagemyndighed kun fundet det "beklageligt eller uhensigtsmæssigt" i 2,9 procent af adfærdsklagerne.

Hvad sker der med de adfærdsklagesager, hvor der rejses kritik, eller DUP finder det beklageligt?

- Det er Den Uafhængige Politiklagemyndighed, der behandler og efterforsker både adfærdsklagesager og straffesager mod kolleger. I adfærdsklagesager træffer Den Uafhængige Politiklagemyndighed også afgørelsen, mens de færdigefterforskede straffesager sendes videre til Statsadvokaten, der afgør, om der skal rejses tiltale. I de adfærdsklagesager, hvor Den Uafhængige Politiklagemyndighed har beklaget forholdet eller fundet adfærden uhensigtsmæssig ender det som regel med en tjenstlig samtale for kollegaen. Hvis

Den Uafhængige Politiklagemyndighed derimod har udtalt kritik, vil det som udgangspunkt medføre en disciplinær sanktion, der kan være alt lige fra en advarsel, en irettesættelse, en bøde, overførsel til andet arbejde, degradering eller afsked.

Hvilke fokuspunkter har Den Uafhængige Politiklagemyndighed haft i 2021?

- Hvert år udvælger Den Uafhængige Politiklagemyndighed nogle områder med særligt fokus. I 2021 har fokusområderne været: Registermisbrugssager, sager med baggrund i Covid-19 situationen, implementering af kompetenceudvidelserne, diskrimination i politiets arbejde, politiets udrykningskørsel og færdselsuheld, psykisk sårbares kontakt med politiet og politiets afgivelse af skud som led i en politiforretning. I 2022 fortsætter de sidste fire områder

10 år med Den Uafhængige Politiklagemyndighed

Den Uafhængige Politiklagemyndighed har fejret sit første runde jubilæum i år. DUP har eksisteret i 10 år. Før DUP blev oprettet, var det Statsadvokaten, som undersøgte klager over politiet, men det mente kritikere var for tæt på politiet, og derfor blev Den Uafhængige Politiklagemyndighed oprettet, som i ordets bedste betydning netop er uafhængig.

og bliver suppleret med politiets magt-anvendelse.

Hvad arbejder Politiforbundet især med i forhold til DUP-sager?

- I Politiforbundet har vi gennem et stykke tid haft fokus på sagsbehandlingstiden i klagesager og straffesager, da det kan være mentalt hårdt for kollegerne at gå længe og vente i uvished. Der er eksempler på sager, som kan trække i langdrag, og Politiforbundet har derfor nedsat en arbejdsgruppe, der blandt andet skal sætte fokus på den lange sagsbehandlingstid samt på den psykiske påvirkning i forløbet.

Hvad er dit bedste råd til kolleger, som får en klage?

- Tal altid med din politiforening eller tillidsrepræsentant, inden du foretager dig andet. ■

Statistik fra Den Uafhængige Politiklagemyndigheds årsrapport 2021:

- 3093 modtagne sager i alt.
- 2094 sager er vurderet til at blive omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 93 b og c.
- 999 sager vedrørte andre typer klager og henvendelser.

Fordeling af sager

42 procent (879 sager) var adfærdsklagesager.
21 procent (440 sager) var anmeldelser om straffbare forhold.
36 procent (754 sager) var færdelseslovsovertrædelser.
1 procent (21 sager) var de såkaldte "§ 1020, stk. 2 undersøgelser".

Forskel fra 2020 til 2021:

11 procent stigning i forhold til adfærdsklagesager.
15 procent nedgang i forhold til straffesager.
19 procent nedgang i forhold til færdelseslovsovertrædelser.
Nedgang på i alt 4 sager i forhold til § 1020, stk. 2 sager i 2020 (fra 15 til 11 sager).

SOCIALE MEDIER

Med ærlighed og solidaritet

- og tilfredse medlemmer, kommer vi længst...

Vi har sammen skabt et stærkt fællesskab!

Du skal ikke tro - du skal vide! ...derfor taler vi også ærligt om det, der står med småt. Vi har nemlig en vigtig opgave i at matche dine forventninger til Vores forsikringer, og den opgave pakker vi allerhelst ind i en behagelig snak i øjenhøjde kombineret med rigtig god service.

Sådan har vi skabt Danmarks mest tilfredse forsikringskunder! Vi er det forsikringsselskab i Danmark, der er **bedst til at leve op til vores medlemmers forventninger**. Og vi har den **højeste score i Danmark, når vi taler om at give vores medlemmer værdi for pengene**.*

I april måned modtog vi disse ord fra et af vores medlemmer:

Kære ledelse og medarbejdere.

Jeg har lige konstateret, at jeg får et beløb tilbage. Det siger jeg tak for, men vil også samtidig fortælle at jeg er meget tilfreds med den måde I ordner tingene på og den fantastiske service jeg får, når jeg spørger om det ene eller andet. I driver selskabet på en rigtig god måde og det kan jeg med rette sige efter alle de mange år, jeg har været kunde her.

Med venlig hilsen Orla Duedahl, Vejle

Tak Orla, vi bestræber os på at fortsætte i samme stil. Med ærlig tale kan vi komme langt sammen, så har du noget på hjerte, er du meget velkommen til at ringe til os på **66 12 94 48**.

Vi tales ved!

*Læs mere om EPSI-målingen på popermo.dk

Kom i kontakt med dit forbund

Indsigt · Udsyn · Fremsyn

Politiforbundet

Gl. Kongevej 60
1850 Frederiksberg
Telefon: 33 45 59 00
Mail: mail@politiforbundet.dk
Åbningstider: 9.00-15.00

Forbundsformand:

Heino Kegel
Mobil: 61155525

Næstformand:

Michael Bergmann Møller
Mobil: 24 63 97 10

Formand for Københavns

Politiforening:

Ole Sønder
Mobil: 20 96 27 79

Formand for Nordjyllands

Politiforening:

Poul Buus
Mobil: 21 46 15 58

Formand for Østjyllands

Politiforening:

Anita Frank
Mobil: 23 95 68 01

Formand for Midt- og Vestjyllands Politiforening:

Henrik Skriver Jensen
Mobil: 51 79 17 81

Formand for Sydøstjyllands

Politiforening:

Carsten Weber Hansen
Mobil: 42 77 05 55

Formand for Syd- og Sønderjyllands

Politiforening:

Ole Stenshøj
Mobil: 27 79 99 58

Formand for Fyns

Politiforening:

Per Svanegaard Nielsen
Mobil: 25 55 58 61

Formand for Nordsjællands

Politiforening:

Lars Jensen
Mobil: 42 56 42 30

Formand for Midt- og Vestsjællands Politiforening:

Mogens Heggelund
Mobil: 25 42 63 15

Formand for Vestegnens

Politiforening:

Lars Wolsgaard
Mobil: 51288418

Formand for Sydsjællands og Lolland-Falsters

Politiforening:

Anders Koefoed
Mobil: 20786068

Formand for Bornholms

Politiforening:

Nicolai Bebe Jensen
Mobil: 29 37 14 48

Formand i

Politilederforeningen

Heine Hansen
Mobil: 61 36 98 25

Formand for Politiforeningen i NSK:

Jakob Agesen
Mobil: 51721152

Formand for Politiforeningen i PET:

Allan Bjerre
Mobil: 50774035

Formand for Rigspolitiforeningen:

Søren Hardrup
Mobil: 40622198

Formand for Domstolenes Tjenestemandsforening:

Pia Brostrøm
Mobil: 23 74 54 06

Formand for Færøernes Politiforening:

Absalon Åargarð
Mobil: 00298 28 48 82

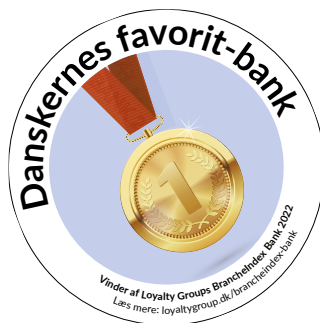

Formand for Grønlands Politiforening:

Bjørn Bjerregaard
Mobil: 00299 56 72 07

Politiforbundet har valgt bank. Hvad med dig?

3% PÅ DIN LØNKONTO

Lån & Spar er ejet af bl.a. Politiforbundet.

Som medlem giver det dig særlige fordele – til glæde for dig, for din forening og for os.

Se, hvad du får som medejer

3% i rente* på din lønkonto

Lån & Spar er en bank som alle andre. Du kan bruge os til det hele – fra lønkonto til investering, fra opsparing til realkredit og rådgivning om boligkøb. Ud over de kontante fordele har vi stort kendskab til de faglige forhold, der gælder for dig. Det giver et forspring, når økonomien skal passes.

Vores rødder er i ordentlighed. At tage ansvar for hinanden ligger i vores DNA. Det har det gjort siden starten i 1880. Vi tager klima, bæredygtighed og etik alvorligt.

BESTIL ET MØDE NU

Ring 3378 1966 – eller gå på lsb.dk/politi og book et møde.

*3% i rente på op til 50.000 kr. kræver medlemskab af Politiforbundet og afsluttet uddannelse. Indestående over 50.000 kr. forrentes med 0%. Du skal betale negative renter, hvis dit samlede indlån overstiger 100.000 kr. Du skal samle hele din privatøkonomi hos Lån & Spar (LSBprivat er en del af en samlet pakke af produkter og services, som din økonomi kreditvurderes ud fra). Rentesatserne er variable og gælder pr. 9. maj 2019. Du behøver ikke flytte dine realkreditlån. Men evt. ændringer og nye realkreditlån skal gå gennem Lån & Spar og Totalkredit – se alle vilkår på lsb.dk/medlemsvilkaar.

DEBATINDLÆG I FAGBLADET DANSK POLITI

DANSK POLITI modtager meget gerne dit indlæg. Send det til blad@politiforbundet.dk sammen med et portrætbillede af dig selv. Redaktionen forbeholder sig retten til at redigere og forkorte modtagne indlæg, naturligvis uden at ændre i de holdninger, indlægget giver udtryk for.

[De debatindlæg, der bringes, tegner udelukkende skribenternes egne holdninger, og er altså ikke et udtryk for Politiforbundets fagpolitiske retning eller ståsted.](#)

Anders Niebuhr, politibetjent,
Sydøstjyllands Politi

Lokalløn – nej tak

105.000.000 kroner. Det er rigtig mange penge. 105 millioner kroner.

Tallet er ikke grebet ud af den blå luft, det er faktisk så mange penge, vi fordelte i lokalløn i 20/21.

Ifølge HR-nøgletal fra december 2021 er vi omkring 11.400 aktive polititjenestemænd, så det svarer rundt regnet til, at vi alle kunne få 9.200 kroner, hvis vi fordelte de 105 millioner kroner ligeligt.

Hvis vi fordelte lokallønspuljen 20/21 til alle de 16.800 ansatte i politiet, så kunne alle politibetjente, kontoransatte, akademikere, jurister og øvrige faktisk få omkring 6.250 kroner. Og vi kunne gøre det igen næste år. Og året efter. Og endda få lidt mere hver gang, for lokallønspuljen stiger nemlig år for år.

I 2011/2012 var der 90 millioner i puljen. I 20/21 var det beløb vokset til 105

millioner. Kunne de penge fordeles på en anden måde?

Jeg advokerer på ingen måde for, at politiet skal have færre penge. Jeg mener til gengæld, at de 105 millioner kroner, som lokallønspuljen består af, kunne bruges bedre. Langt bedre endda. Kollegiale arrangementer. Bedre normeringer. Mere i lønposen. Indkøb af bedre faciliteter til os ansatte. Motion i arbejdstiden. Listen er lang, og der er mange områder af vores arbejdsliv, som kunne forbedres. Men vi har altså valgt at bruge 105 millioner kroner på lokalløn. Et koncept, som går ud på at belønne den enkelte ansatte i politiet for en særlig anerkendelsesværdig indsats. Jeg ved ikke med jer, men i mine øre klinger dette koncept af administration, New Public Management og konkurrencestat. Og mere administration. Hvis du er i tvivl om, hvilke kriterier du skal opfylde for at komme i betragtning til lokallønspuljen, så se boksen på næste side.

Jeg ved ikke med jer, men hvis I lige har læst en hel boks uden at blive klogere, så er vi i samme båd. Der står jo ikke noget, der ikke er indlysende flokler. Og jeg kan sådan set godt forstå årsagen til alt dette HR-sprog. For hvad er en god betjent egentlig? Ja, det spørgsmål

er faktisk enormt svært at besvare. For vores job er bare så alsidigt. Og hvad er vigtigst at kunne? At generere flest journalnumre i afdelingen? At få forurettede til at føle sig tryk og hørt ude på stedet? At kunne skyde vingerne af en flue med sit tjenestevåben? Det kommer jo altid an på situationen, og derfor er det gode politiarbejde næsten umuligt at måle, veje og holde op mod hinanden. Og netop derfor er det næsten også umuligt at belønne det gode politiarbejde på en retfærdig og objektiv måde.

For hvem skal man belønne med lokalløn? Skal man belønne lederen, som bag sit skrivebord har fundet på et nyt og smart tiltag, eller skal man belønne de mennesker, der skal rent faktisk skal implementere det nye og smarte tiltag ude i virkeligheden?

Skal vi belønne den enkelte anklager, som får sendt gerningsmanden i fængsel nede i retten, eller hele efterforskningsapparatet som har ligget vandret i flere dage med at følge op på spor, anholde gerningsmanden og forberede hele sagen? For ikke at glemme patruljen, der ude på stedet sikrede de beviser, der gjorde, at man senere fik fat i gerningsmanden? For mig at se er det hele jo én lang kæde fra

3.0 Kriterier for tildeling af lokalløn

Ved indstilling og forhandling af lokallønsmidlerne, herunder indstilling til engangsvederlag, sættes der fokus på den gode leder eller medarbejder, der er med til at gøre forskel.

I denne vurdering indgår også, hvorvidt den pågældende løbende anvender og udvikler de 7 kompetencer i henholdsvis ledelsesgrundlaget og medarbejdergrundlaget.

Lederen eller medarbejderens engagement, fleksibilitet og holdning til det daglige arbejde vægtes også højt.

Følgende kendetegner den gode leder eller medarbejder hos Sydøstjyllands Politi:

- **Mestrer sit fag på rette faglige niveau** – tager ansvar for egen faglig og personlig udvikling og holder sig ajour inden for eget arbejdsområde
- **Kulturbærer** – tager ansvar for opgaven – er fleksibel og tager del i såvel "populære" som "upopulære" opgaver
- **Serviceminded** – optræder serviceminded og professionelt og gør en ekstra indsats for at sætte kolleger, borgere og samarbejdspartnere i centrum
- **Helhedsorienteret** – tænker ud over egne opgaver og på tværs af organisationen – leverer et produkt videre, der er præget af kvalitet og ordentlighed
- **Professionalisme** – optræder etisk korrekt og som en værdig repræsentant for politikredsen og kommunikerer respektfuld med alle
- **Medvirker aktivt** til et positivt arbejdsmiljø og dermed til skabelsen af en attraktiv arbejdsplads.

den kriminelle handling indtræffer, til gerningsmanden bliver dømt i retten. Og derfor giver det ikke mening kun at belønne et enkelt led i kæden.

Men alle mine ovenstående bekymringer til trods, så bruger vi i det her firma alligevel 105 millioner kroner på at belønne nogle frem for andre. Og jeg mener ikke, at vi rammer skiven med de penge. Lokalløn skaber

spilid mellem alle led i dansk politi. Det avler utilfredshed mellem ledere og ansatte. Forpester arbejdsmiljøet. Splitter Anklagemyndigheden og politiet. Distancerer almene politifolk fra hinanden.

Jeg kan ikke se, at lokalløn skaber en bedre arbejdsplads, til trods for at vi bruger så hulens mange penge på det. Tværtimod oplever jeg faktisk, at lokalløn aktivt

forringer arbejdsmiljøet i den uge, hvor modtagerne bliver offentliggjort. Sætninger som "Har I set, at politibetjent A har fået lokalløn? Det er jo vanvid. Han er elendig til sit job!" eller "Tænk, at de ikke har givet politibetjent B lokalløn, når nu politibetjent A har fået. Politibetjent B er da meget bedre!" hviskes gennem vagtstuerne over hele landet, når de heldige modtagere af lokalløn hvert

år bliver præsenteret. Og alle de, som ikke modtager lokalløn, sidder hvert år tilbage med de samme ubesvarede spørgsmål. For når nu politibetjent A år efter år får tildelt lokalløn, og jeg ikke gør, betyder det så, at han er en bedre politibetjent, end jeg er?

Det ser i hvert fald sådan ud, når det kun er politibetjent A, der bliver hædret for sin anerkendelsesværdige indsats.

Jeg har ikke været ansat i 40 år, men min relativt korte karriere til trods, så har jeg alligevel oplevet, hvordan stemningen på afdelingen bliver anderledes den uge, hvor modtagerne af lokalløn afsløres. Og det er ligegyldigt, om det har været i beredskabet, efterforskningen eller grænsekontrollen. Københavns Politi eller Sydøstjyllands Politi. Samtalerne er de samme. Jeg har hørt alt fra almindelig utilfredshed til reelle spekulationer om nepotisme, aftalt spil eller anden favorisering. Og jeg skal ikke gøre mig bedre end alle andre; jeg har selv aktivt deltaget i sådanne spekulationer. Ligesom mange andre sikkert også kan nikke genkendende til det. For lokalløn får det værste frem i os.

Så hvorfor i alverden fortsætter lokallønspuljen med at stige år efter år? ■

En super god generalforsamling

– og det kommende arbejde

Vores generalforsamling i april fik en super god afvikling. Det var rigtig godt at få afholdt en generalforsamling på almindelig vis. Efter aflysningen i 2020 og udsættelse i 2021, var det i år bare afvikling til tiden – den 7. april i Odense.

Efter velkomsten gav formanden en medlemsstatus. Medlemstallet er gået en smule ned til 2.548. Den primære årsag er, at der i årets løb er 69 medlemmer, der er afgået ved døden. Et meget højt antal i forhold til tidligere år. Ind- og udmeldelser havde et mere normalt niveau.

I beretningen omtalte formanden specielt samarbejdet med Politiforbundet og med Centralorganisationen. Vedrørende Politiforbundet er det vigtigt, at der snarest muligt indgås en samarbejdsaftale, samt at vi får et godt og velfungerende samarbejde. Specielt nu, hvor Politiforbundets nye medlemsformer (Passiv og Passiv+) for kommende pensionister er igangsat. Vi skal absolut ikke konkurrere om de kommende pensionister, men helst samarbejde bedst muligt for at få så mange som muligt af de kommende pensionister som medlemmer. Generalforsamlingen gav tilslutning til, at hovedbestyrelsen nedsætter en arbejdsgruppe på fire medlemmer med henblik på at få udarbejdet forslag til juridisk bindende ordninger, der styrker samarbejdet mellem Politiforbundet og vores forening. Det skal naturligvis foregå inden for de gældende love og regler for organisationerne.

Det er afgørende for Politipensionisterne, at forhandlingsretten, der i dag er hos os og udøves

gennem Centralorganisationen, ikke berøres på nogen måde.

Der lægges op til revision af samarbejdet med Centralorganisationen, idet vores medlemskab i dag tilsiger, at vi alene kan deltage i afstemninger, der vedrører pensionisterne. Den regel ønskes ændret/præciseret. Det kan vel siges at være et rimeligt ønske. Sammenslutningen af Senior- og Pensionistforeninger i CO10 er den tredjestørste medlemsgruppe og den fjerdestørste bidragsyder.

Foreningens regnskab blev godkendt af generalforsamlingen, og kontingentet blev fastsat uændret til 180 kroner årligt.

Vores energiske formanden blev genvalgt for en toårig periode. Øvrige valg var også genvalg.

Vedrørende kreds 12 – Bornholm – har den ordinære generalforsamling besluttet at indkalde til en ekstraordinær generalforsamling den 27. september med henblik på en nedlæggelse af kreds 12. Hovedbestyrelsen er bemyndiget til at drøfte mulighederne for en løsning med kreds 12 med henblik på at sikre, at de medlemmer, der ønsker at forblive i Landsforeningen, kan fortsætte deres medlemskab.

Sommeren nærmer sig med hastige skridt. Som det fremgår af omtalen fra generalforsamlingen, er der arbejde nok at tage fat på. Det skal dog ikke afholde mig fra at ønske alle en rigtig god sommer.

Bedste hilsner til jer alle!

Hans Agerbo Jensen, næstformand

POLITIPENSIONISTERNES LANDSFORENING

"Den naturlige fortsættelse af fagforening når du bliver pensioneret" Årligt kontingent er 180,00 kr. (fradragsberettiget)

VÆRD AT VIDE

VI GRATULERER*

25 ÅRS POLITI- OG STATSJUBILÆUM

1. JULI 2022

Ktfm./T. Dorthé Brasch, Københavns Politi

25 ÅRS STATSJUBILÆUM

1. JULI 2022

Pa. Tina Luja Lakner, Midt- og Vestsjællands Politi

Pk. Brian Stybe Grayston, Nordsjællands Politi

Pa. Mikkel Kümmel Nielsen, Sydøstjyllands Politi

15. JULI 2022

Pa. Karsten Dieckmann Johansen, Sydøstjyllands Politi

26. JULI 2022

Pa. Thomas Julius Broe, Fyns Politi

1. AUGUST 2022

Pa. Cristian Street Dueholm, Rigspolitiet

16. AUGUST 2022

Pa. Ronni Vincens Norring, Rigspolitiet

20. AUGUST 2022

Pk. Bjørn Georg Bjerregaard, Grønlands Politi

23. AUGUST 2022

Cpi. Peter Martin Buhl, Midt- og Vestsjællands Politi

40 ÅRS POLITI- OG STATSJUBILÆUM

1. JULI 2022

Pa. Mogens Holst Søndergaard, Sydøstjyllands Politi

1. AUGUST 2022

Pa. Bent Ingemann Nielsen, Fyns Politi

Spec.kons. Birgitte Emdal Petersen, Fyns Politi

Pa. Morten Wildt-Andersen, Fyns Politi

Pa. Andreas Johannes Holsting, Københavns Politi

Pk. Jens Carlsen, Københavns Politi

Pa. Klaus Erik Jensen, Københavns Politi

Pa. Søren Mogens Jensen, Københavns Politi

Pa. Henrik Gram, Københavns Vestegns Politi

Pa. Henrik Soubak, Københavns Vestegns Politi

Pa. Michael Clausen, Københavns Vestegns Politi

Pa. Preben Plougmann, Midt- og Vestjyllands Politi

Vpi. Ralf Hove Larsen, Midt- og Vestjyllands Politi

Pa. Rene Aaby Kopp, Midt- og Vestjyllands Politi

Pa. Søren Ribens, Midt- og Vestjyllands Politi

Ka. Arne Fangel Jørgensen, Midt- og Vestsjællands Politi

Pa. Brian Helmer Witthøfft Hansen, Midt- og Vestsjællands Politi

Pa. Gerda Ribjerg, Midt- og Vestsjællands Politi

Ka. Kim Petersen, Midt- og Vestsjællands Politi

Ktfm./T. Lene Schjødt Madsen, Midt- og Vestsjællands Politi

Pi. Michael Flemming Rasmussen, Midt- og Vestsjællands Politi

Pk. Richard Westergaard Olsen, Midt- og Vestsjællands Politi

Ka. Allan Vestergård Nielsen, Nordjyllands Politi

Pk. Mogens Hougesen, Nordjyllands Politi

Pa. Tim Tommy Vigsø, Nordjyllands Politi

Pa. Jørgen Bruun Mortensen, Nordsjællands Politi

Pa. Poul Arneberg Vinther, Nordsjællands Politi

Ka. Jette Lise Hardrup, NSK
Kons. Klaus Gorm Nallevang, NSK

Spec.kons. Jan Schmidt Sørensen, Rigspolitiet

Spec.kons. Lis Schwarrer Maigaard, Rigspolitiet

Kons. Søren Ladevig, Rigspolitiet

Pa. Ole Søndergaard, Syd- og Sønderjyllands Politi

Pa. Poul Kobberø Søgaard, Syd- og Sønderjyllands Politi

Pa. Jørgen Akselsen, Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi

Pa. Preben Krukow Nielsen, Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi

Pa. Dan Barrit, Østjyllands Politi

Pk. Mikael Larsen, Østjyllands Politi

Pa. Ole Bolwig Desdorf, Østjyllands Politi

Ka. Poul Ejnar Beck Albertsen, Østjyllands Politi

26. AUGUST 2022

Pa. Ole Hjort, Midt- og Vestjyllands Politi

28. AUGUST 2022

Pa. Michael Claudius Ogilvie-Bronée, Nordsjællands Politi

40 ÅRS POLITIJUBILÆUM

1. AUGUST 2022

Pk. Michael Løkke, Fyns Politi

Pa. Ulrik Elmkvist Eriksen, Grønlands Politi

Kons. Henrik Bollhorn, Københavns Politi

Pk. Kaspar Andreasen, Københavns Politi

Pa. Michael Roar Olofsen, Københavns Politi

Pa. Glen Søgård Wiese, Nordsjællands Politi

Pa. Tom Agerbo Poulsen, NSK
Spec.kons. Søren Hardrup, Rigspolitiet

Pa. Jesper Steensgaard Nielsen, Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi

Kons. Frede Nissen, Sydøstjyllands Politi

Pa. Kim Albæk, Syd- og Sønderjyllands Politi

Spec.kons. Jan Poulsen, Østjyllands Politi

Pa. Kim Rand-Jensen, Østjyllands Politi

40 ÅRS STATSJUBILÆUM

1. JULI 2022

Pa. Erik Malling Nielsen, Nordjyllands Politi

14. JULI 2022

Pa. Knud Frederik Adelstorp, Københavns Politi

Pa. Henrik Kjøller Hammild, Rigspolitiet

15. JULI 2022

Spec.kons. Klaus Byrjalsen, NSK

24. JULI 2022

Kons. Steen Bastrup, Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi

1. AUGUST 2022

Pa. Ann Højvang Sandford, Københavns Politi

Pa. Jan Kofoed Nielsen, Københavns Politi

Ktfm./T. Lotte Merete Ipsen, Københavns Vestegns Politi

Pa. Stig Andersson, Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi

2. AUGUST 2022

Pa. Henrik Pedersen, Midt- og Vestjyllands Politi

15. AUGUST 2022

Pa. Henrik Bloch Petersen, Syd- og Sønderjyllands Politi

28. AUGUST 2022

Pi. Morten Anker Jensen, Sydøstjyllands Politi

50 ÅRS POLITI- OG STATSJUBILÆUM

1. AUGUST 2022

Pa. Kaj Jørn Kristensen, Syd- og Sønderjyllands Politi

50 ÅRS STATSJUBILÆUM

1. JULI 2022

Pa. Helge Dyhrberg Nielsen, Midt- og Vestsjællands Politi

*Vi tager forbehold for ændringer.

Dit helbred kommer i første række

Med en PFA Helbredssikring kommer du hurtigt til undersøgelse og behandling.

Se hvordan du er dækket på mitpfa.dk eller ring til PFA på 70 12 50 00

PFA

Mere til dig

POLITIFORBUNDET TILBYDER IGEN FERIEBOLIG PÅ SOLKYSTEN

En fireværelses ferielejlighed i Fuengirola ved Malaga er atter at finde i vores feriebologiprogram fra september måned.

Lejligheden ligger i den spanske ferieby Fuengirola, som er cirka 20 minutters kørsel fra lufthavnen. Til Malaga er der cirka en halv time.

Lejligheden har plads til otte personer. Der er tre soveværelser med seks faste sengepladser, to badeværelser, stue med sovesofa og spiseplads til otte personer. Desuden er der et fuldstyret køkken samt en altan, ligesom der er aircondition og trådløst internet. Parkering er muligt i et aflåst område ved lejligheden eller på gaden. Fra lejligheden er der blot 300 meter til en børnevenlig strand, men der hører også en swimmingpool med til lejlighedskomplekset.

Selvom Fuengirola er en ferieby, er der 60.000-70.000 indbyggere, og der er liv i byen året rundt.

Der findes restauranter for enhver smag og pengepung, og der er også masser af hyggelige caféer og tapasbarer i gåafstand fra lejligheden.

Området byder også på en lokal zoologisk have, en forlystelsespark, golfbaner inden for en times kørsel samt smukke og oprindelige andalusiske bjerglandsbyer.

Læs mere på www.politiforbundet.dk

– log på Mit Politiforbund og vælg "Book hus"

DANSK POLITI

Udgives af Politiforbundet

Forside

Privatfoto

Redaktion

Nicolai Scharling, chefredaktør
Karina Bjørnholdt, journalist
Stine Svarre Gaardhøj, journalist

Ansvarlig i henhold til Medieansvarsloven

Heino Kegel

Layout

ThinkCreative

Tryk Stibo

Bladet udkommer 6 gange årligt.

Oplag 15.000 stk.

ISSN 0905-7498

Medlem af Dansk Fagpresse

Næste materialedeadline:

23. august 2022

Redaktion og ekspedition

Gl. Kongevej 60,
1850 Frederiksberg
Telefon: 33 45 59 00
E-mail: blad@politiforbundet.dk
www.politiforbundet.dk
www.dansk-politi.dk

Indlæg til DANSK POLITI

Skriv et kort indslag til Debatten og husk portrætfoto af dig selv.

Indlæg modtages kun
pr. e-mail på adressen:
blad@politiforbundet.dk

Undgå forkortelser.

Medsend gerne fotos – digitale billeder skal være i tiff eller jpg-format.

Anfør venligst stilling, navn og tjenestested.

Godkendte indlæg redigeres i det omfang, det er nødvendigt for redaktionen. Men forfatteren vil få besked derom.

Skifter du adresse?

Så husk at fortælle os det på blad@politiforbundet.dk, så du stadig kan modtage dit fagblad.

REDAKTIONS FOKUS af Nicolai Scharling, chefredaktør

”Politier” og betjent?!

Politiet er sprogligt set en meget maskulin arbejdsplads.

Formænd, talsmænd, tillidsmænd, politimænd, tjenestemænd.

Man kan være kvindelig politimand, men man kan ikke være mandlig politikvinde.

Vi har ingen mandlige forkvinder, men vi har kvindelige formænd.

Alle politifolk er tjenestemænd, der er ingen tjenestekvinder blandt de 18 procent politiuddannede kvinder.

Vil man kønsneutralisere en tillidsmand, så bliver det til det tungebrækende tillidsrepræsentant.

Værre er det med politimand. Så skal man være specifik, politibetjent, politiassistent med mere.

Politiassistent er man først efter syv års ansættelse. Politibetjent er man inden og på prøve.

Medierne bruger ofte ordet politibetjente, men teknisk set er det forkert.

Alle andre må være konsulenter krydret med senior-, junior-, supersenior og en skov af andre af engelsk inspirerede titler. Der er titel-inflation i resten af samfundet, som passer til udstillingsvinduet LinkedIn.

Sproget betyder altså noget som brand og identitet.

Politifolkene bruger selv ordet ”politier”.

Nogle skriver betjente, men dem har de også i Kriminalforsorgen og i vagtstuer.

Der mangler et ord, som på en eller anden måde siger det samme som ”politier”.

Måske politikonsulent? Efter syv år måske senior-politikonsulent?

Eller hvis det er et tillidshverv eller indplacering: Talsperson, tillidsperson, tjenesteperson?

Debatten kommer også til politiet, for den er kommet andre steder og blandt andre faggrupper.

Ifølge politiet selv, kan man bestille ”en betjent”.

Men betjent er egentlig ikke et særligt fedt ord. Som betjent betjener man vel bare?

En slags tjener for samfundet? Det lyder meget ydmygt.

Assistent er vel heller ikke helt i tidens ånd? Eller Pa'er som er den hurtige interne udgave af politiassistent. I øvrigt vrirler det i dag med PA'ere (Personal Assistents) i alle forkontorer, hvor der før sad sekretærer.

Sproget maler billeder og værdi – ubevist. Navne, titler, beskrivelser betyder noget.

Mere end nogensinde faktisk.

Det kunne være interessant at se forskning af sprogets og titlers betydning for status og anseelse, når det kommer til offentlige faggrupper. Herunder politifolk (let at gøre kønsneutralt når der er flere).

Og måske også i forhold til rekruttering.

Har kvinder i dag sværere ved at rumme tanken om at skulle være politimand eller formand?

Og hvad ville mændene sige til at skulle være politikvinde eller forkvinde? ■